EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 111, 15 Aralık '94

Özgür Ülke bombalandı ve DEP milletvekilleri cezalandırıldı

İki olayın birarada gösterdikleri

Devlet Kürt sorunu konusunda bazı tatlı-sert uyarıların gündeme geleceği iki uluslararası toplantı öncesinde, iki çarpıcı olayla adeta soruna ilişkin tutumunu ortaya koydu. Budapeşte'de yapılan AGİK toplantısı öncesinde *Özgür Ülke* gazetesi bombalandı. Almanya'nın Essen kentinde yapılan Avrupa Birliği toplantısı öncesinde ise DEP Davası sonuçlandırılarak Kürt milletvekillerine 15 yıla varan ağır hapis cezaları verildi. Birinci olay, biçim olarak illegal bir kontr-gerilla eylemiydi; fakat devletin biçim yönünden en yetkili temsilcisi olan cumhurbaşkanı, yaptığı açıklamada kullandığı münasip dille olayı devlet adına üstlendi. İkinci olay ise bağımsızlığına dair iddialara kargaların bile güldüğü bir sözde "yargı" kararıydı; milletvekilleri salt konuşmalarından dolayı ağır hapis cezalarıyla cezalandırılmışlardı. Bu sonucun siyasal sorumluluğunu da, herkesten önce yaptığı özel bir açıklama ile, devlet adına bir kez daha Cumhurbaşkanı üstlendi. Kuşkusuz "bizde yargı bağımsızdır" diyerek. Fakat zaten böyle durumlarda başka türlü de denmez ki!

Bahsi geçen uluslararası emperyalist toplantılarda bu iki sarsıcı olay gerçekte çok fazla problem edilmedi. Bir günlük gazeteye devletin yönelttiği bu kadar açık, kaba ve vahşi bir saldırı uluslararası bir devletler toplantısını zaten onları ilgilendirmezdi. Fakat "parlamenter demokrasi"nin bu temsilcileri ve tacirleri DEP Davası gibi bir politik skandal için bile, olmasaydı daha iyi olurdu demekten öteye gidemediler. Dahası bizim baskımız ve telkinlerimiz olmasaydı karar idam olacaktı deme yüzsüzlüğünü bile gösterebildiler.

Emperyalistler Türk devletinin Kürt politikasını elbette pek akıllıca bulmuyorlar. Bu nedenle onu sık sık eleştiriyorlar da. Bu arada daha incelikli politikalar da telkin ediyorlar. Ne var ki, bugüne kadar izlenmekte ısrar edilen akılsızca politikaların bugün için yarattığı açmazları da çok iyi biliyorlar. Onlar için de, tıpkı Türk devleti için olduğu gibi, Kürt sorununun "siyasal çözümü" için temel önkoşul, bugün ulusal direnişi sürükleyen PKK'nın ya ezilmesi ya ehlileştirilmesidir. Emperyalistler bu konuda farklı düşünmüyorlar da, Türk devletinin bu doğrultudaki gayretlerinde ölçüyü iyi tutturamadığını, işleri eline yüzüne bulaştırdığını, her yeni adımla işleri daha çok zora soktuğunu, açmazı ağırlaştırdığını düşünüyorlar. Gelgelelim Türk devletinin yerinde onlar olsalardı, aynı tarihsel miras ve aynı somut koşullarla kendileri yüzyüze bulunsalardı, yapacakları kesinlikle farklı olmayacaktı. Hepsinin tarihsel geçmişi, bu geçmişi oluşturan kirli savaşlar bu konuda yeterince açıktır. Bugün Kürt sorununda en "radikal" baskıları yapıyor görünen ABD de binlerce kilometre ötelerde yürüttüğü Vietnam'daki kirli savaşında, devrimci güçlerce sökülüp atılana kadar ısrar etmemiş miydi? Ya Küba'ya karşı 30 yıldır sürdürmekte olduğu ve giderek sertleştirdiği kirli savaşa ne demeli?

Türk devleti, Kürdistan'ı bombalıyor, insanları gruplar halinde katlediyor, köyler boşaltılıyor ve yakılıyor, milyonlarca insan zorla göçettiriliyor, aydınlara ve politikacılara karşı yıldırıcı amaçlı sistematik cinayetler işliyor, işkence ve zulümde sınır tanımıyor, "kayıplar" listesini günden güne çoğaltılıyor, günlük gazeteleri bombalıyor, legal devrimci basını susturmak istiyor, kendi "yüce" parlamentosunun milletvekillerine salt konuştukları için ağır hapis cezaları veriyor vb. vb. Peki

tüm bunları akılsızlığından mı yapıyor? Hem evet hem hayır. Evet; zira, bunları yapmakla sorunu çözemediği gibi ağırlaştırıyor, bunları yapmakla batmış bulunduğu batakta debelenmekten öteye gitmemiş oluyor. Hayır; zira, içinde bulunduğu koşullarda her çaresiz ve çürümüş rejimin yapmak yolunu tutacağı biricik şeyi yapıyor, başka türlü yapamayacağı için tüm bunları böylece yapıyor.

Sermaye devletinin zıvanadan çıktığının göstergesi olan son iki sembolik olay, yalnızca düzen politikaları bakımından değil, fakat mücadele içindeki güçlerin durumu açısından da önemli açıklıklar sağlamıştır. *Özgür Ülke*'ye yönelik saldırının pratik sonuçları legal devrimci basının örnek dayanışmasıyla anında boşa çıkarılmıştır. Kapsamı, anlamı ve dolayısıyla önemi yeterli açıklıkta olan bu olayın üzerinde çok söz söylemek gerekli değildir. Belki şu söylenebilir; bu son olay bir kez daha göstermiştir ki, bazı özel istisnalar dışında, Türkiyeli devrimciler Kürt sorunu ve Kürt özgürlük mücadelesiyle dayanışma konusunda gerçek bir devrimci samimiyet içindedirler. Onların bu konudaki bugünkü kusuru, bu doğrultuda işçi ve emekçileri harekete geçirememektir ki, bunu ise yalnızca Kürt sorununda değil, fakat genel olarak başaramıyorlar henüz.

Bir de ikinci olayın sonuçlanan DEP Davasının yargılanan milletvekilleri açısından gösterdikleri var. Bir, belki en fazla iki istisnayla, bu adamlar Kürt halkının gerçek temsilcileri olmadıklarını bu dava boyunca apaçık ortaya koydular. Böylece kendi kişiliklerinde, Kürt burjuvazisinin mücadele içindeki yerinin sınırları ve devletin baskısı karşısındaki tutumu konusunda, paha biçilmez pratik açıklıklar sağladılar. DEP davası siyasal bir davaydı; oysa onlar, hukukla zerre kadar ilişkisi olmayan bir mahkemede hukuksal savunma sınırlarını pek az aştılar. Sömürgeci tarihin yargılanabileceği ve Kürt halkının haklı ve meşru ulusal taleplerinin kuvvetli ve yankı yaratıcı bir biçimde savunulabileceği bir platformu kullanmasını bilemediler. Bu korkak, hesapçı ve teslimiyetçi tutumdan dolayıdır ki, içlerinden salıverilme "lütfuna" kavuşanlar, anında bir tür minnet borcu ödeme yoluna giderek, kirli savaş propagandasının aleti bile olabildiler.

Dolayısıyla, DEP davasının tüm önemi, yalnızca yargılanan kişilerin "Kürt milletvekilleri" sıfatından ibaret kaldı. Sözkonusu milletvekilleri açık politik tutumlarıyla değil, fakat yalnızca objektif mağduriyetleriyle devletin ulusal ve uluslararası alanda teşhirine hizmet etmiş oldular. Elbette bu objektif olayı devletin ve sömürgeci politikanın teşhirinde en etkili biçimde kullanmaktır önemli olan. Fakat bu, özgürlük mücadelesinin sırtından "parlamenter"liğe yükselen, bu konumun nimetlerine evet, fakat günü geldiğinde bedellerine hayır diyenlerin davranışlarının anlamı ve önemini de hiçbir biçimde unutturmamalıdır. Onlar kendi kişiliklerinde, Kürt özgürlük mücadelesinin politik sonuçlarını kendi bencil çıkarları için devşirmeye çalışan Kürt burjuvazisinin gerçek konumu hakkında açık bir fikir vermişlerdir. O Kürt burjuvazisi ki, Kürt özgürlük mücadelesi planında devrimle düzen arasında mücadelenin devrimci geleceği bakımından tehlikeli bir köprüdür.

Devlet *Özgür Ülke*'nin bombalanmasını kendi içinden bir kanadın kontrol edilemeyen bir eğilimi olarak sunmaya çalıştı. İyi ama DEP davasının bu ilk olaydan farkı ne ki? Dahası, bu ikinci olayın politik anlamı, birincisiyle kıyas kabul etmez ölçüde daha ağır değil midir?. En "demokratik" geçinen burjuva düzenlerde bile devletin bir kirli işler bölümü vardır ve gerektiğinde bombalamadan cinayete her türlü karanlık işi kotarmakla görevlidir. Oysa kendi parlamenterini karga tulumba polise teslim eden ve ardından da ağır hapis cezasına çarptıran bir düzen, ancak en kaba ve en gerici diktatörlüklerin bir örneği olabilir. Ve kuşkusuz bu, gücün değil fakat büyük bir çaresizliğin göstergesidir.

Dolayısıyla, yasal olanakların kullanımının karanlık ve vahşi yöntemlerle engellemeknmek istenmesi ile Kürt milletvekillerine karşı zorbalık ve cezalandırma, birbirini tamamlamaktadır. Ve birarada, devletin çaresizliğe dayalı bugünkü Kürt politikasının özü ve özetini vermektedir.

Bu iki olay, iki uluslararası toplantıyı hemen öncelemeleriyle, bir çok kimse tarafından doğru biçimde işaret edildiği gibi, Türk devletinin mevcut Kürt politikasını bugünkü biçimiyle sürdürmedeki ısrarını bir kez daha göstermiştir.

EKİM

Önderlik inisiyatifi ve müdahale

Son gelişmeler, burjuvazinin giderek dozu artan saldırıları karşısında uzun bir süre tek tek yerel eylemlilikler dışında herhangi bir tepki göstermeyen işçi sınıfında kendiliğinden de olsa mücadele isteğinin giderek yaygınlaştığını göstermektedir. Başlangıçta yerel eylemlilikleri aşamayan hareketliliğin genel bir hareketliliğe dönüşebilmesinin olanakları, sendika bürokrasisinin hakimiyeti sayesinde burjuvazi tarafından kolayca boşa çıkarılabilmiştir. Aynı dönemde, küçük-burjuva devrimciliğinin sınıfa öncülük iddiasının pratik alandaki iflasının da, bu olanakların sendika bürokrasisinin üstlendiği misyona hizmet edercesine heba edilmesini getirdiği unutulmaması gereken bir olgudur

Ancak tüm bu olumsuzluklara karşın emekçi kitlelerdeki hoşnutsuzluk, içten içe mücadele eğilimini beslemekte ve kitlelerdeki hareketliliğin önümüzdeki günlerde artacağının ve yaygınlaşacağının belirtilerini ortaya koymaktadır. Sınıf hareketinin karşısına her zaman bir ihanet duvarı olarak dikilen sendika bürokrasisi ise, sınıf üzerindeki denetimini giderek yitirmekte, sınıfın öfkesinden Ankara'da olduğu gibi o da nasibini almaktadır. Bununla birlikte unutulmaması gerekir ki, sendika büokrasisine duyulan öfke ve gelişmekte olan eylemliliklerin bu hainlerin denetiminden uzak olması, sendika bürokratizminin sınıf hareketi üzerindeki etkisini tam anlamıyla yitirdiğini göstermez. Bu sadece bir ilk adımdır. Bundan sonrası komünistlerin ve öncü işçilerin göstereceği pratik çabaya bağlıdır. Sınıfın sendika bürokrasisinin etksinden tamamen sıyrılıp bu bürokratik aygıtı parçalayabilmesi, işte tam bu noktada sınıf hareketine yönelik devrimci bir müdahale sonucunda sağlanabilir.

Bu bürokratik aygıt parçalanıp sınıf üzerindeki denetimine son verilmedikçe, genel olarak iktisadi bir çerçevede yürüyen hareketliliğin politik bir kanala akıtılması olanaksız olacaktır. Bu da sınıf içerisindeki dinamiklerin düzen karşıtı bir hareketlilik içerisinde yeralıp harekete geçmesinin olanaklarını ortadan kaldıracaktır.

Tüm bunlar gözönünde bulundurulduğunda, sınıf hareketinin sermaye devletinin temellerine yönelebilmesinin ancak komünistlerin ve öncü işçilerin göstereceği müdahalenin başarısına bağlı olduğu açıktır. Özellikle burada sınıfa önderlik misyonunun doğal üstlenicisi konumunda ve iddiasında bulunan komünistlere yaşam yeni görevler ve sorumluluklar yüklemiştir. Öncü işçilerin de üstlendikleri misyonun hakkını verip veremeyecekleri doğrudan komünistlerin bu alandaki başarısına bağlıdır.

Aslında komünistler açısından bu görev ve sorumluluklar ne yenidir ve ne de yaşam şimdi dayatmıştır. Ama girilmekte olan yeni dönem kaçınılmaz olarak komünistlerin üstlendikleri misyonunun hakkını verebilmeleri için çok daha yoğun bir çaba ve enerji ortaya koymalarını gerektirmektedir. Ayrıca unutulmamalıdır ki, sınıf hareketinin yükselme seyrinde bulunduğu dönemler, öncüyle sınıfın bütünleşebilmesi için elverişli zemini yaratmaktadır. Ama bu ancak gelişen sınıf hareketinin ihtiyaçlarına önderlik olarak cevap verilebildiği ölçüde mümkündür. Bu, sınıfla öncünün bütünleşmesini olduğu kadar girişilen mücadelenin sonucunu da tayin edecektir. Burada uğranabilecek olası bir başarısızlığın nedeni devrimci-demokrasi tarafından "yığınların politik geriliği"yle açıklanabilse de, bu kesinlikle komünistlerin bakışaçısı değildir. Komünistler yola çıktıkları ilk günden bu yana sınıf hareketinin politikleştirilmesindeki görevlerinin bilinciyle hareket ettiler. İşçi sınıfına teorik plandaki net bakışları, komünistleri buna uygun düşecek politik-örgütsel bir çabanın içine soktu. Bugün komünistler teorik alanda olduğu kadar pratik-örgütsel alanda da öncülük iddiasını kanıtlamak, sınıf hareketinin mücadele ihtiyaçlarına cevap vermek zorundadırlar. Bu aynı zamanda komünistlerin bugüne kadar göstermiş oldukları politik örgütsel çabanın da bir sınanması olacaktır. Müdahale ihtiyacına cevap veremeyerek militan ve kararlı bir önderliği kitleler nezdinde sergileyememek, yerinde sayınayı değil, fakat geriye düşmeyi getirir. Önderlik ihtiyacını yanıtlayamayan bir önderliğin sorunu iyi bir öncü olup olmadığı değil, kötü bir artçı bile olmadığıdır. Bugün komünistlerin önündeki sorun neyin nasıl yapılacağı değildir. Bunlar bugüne kadar komünistlerin bilincinde yeterince netlik kazanmıştır. Sorun komünistlerin göstereceği inisiyatifin ve bununla bağlantılı olarak göstereceği politik-örgütsel çabanın yeterli olup olmadığıdır.

Temel görev kopuşu hızlandırmaktır

Bugün burjuvazinin sınıf egemenliğini pekiştiren bir kurum olan devlet, işçi sınıfının tarihsel amacına gidişinde verdiği devrimci mücadelenin de en büyük engelidir. Sınıf mücadelesinin keskinliğine bağlı olarak burjuva devlet kurumunun da işlevi sürekli değişir. Sınıf mücadelesinin durgunlaştığı, kitlelerin sessizlik içine girdiği dönemlerde, devletin bir sınıfın diktatörlüğü, iktidardaki burjuva sınıfın emekçi katmanları sömürmek için kullandığı bir baskı aracı olduğu gerçeği pek açık görülmez. Devlet böyle dönemlerde "tarafsız" konumunu kitleler nezdinde korumayı başarır. Topluma zararlı her türlü davranışların amansız düşmanı kesilir. Adli suçlar vb. toplumun düzeni bozan çeşitli suçların takipçisi olur. Bunları işleyenleri de cezalandırarak, kitlelere, "bakın işte ben olmazsam toplum mahvolur" imajını vermeye çalışır. Kendisi olmadan insanoğlunun ayakta duramayacağını, kendisinin Allahın yeryüzündeki temsilcisi olduğunu, kitlelere dolaylı ya da dolaysız propagandalarla anlatmaya çalışır. Bunu yaparken, altan sopayı göstermeyi de hiç bir zaman unutmaz. Böyle dönemlerde belli bir başarı da elde eder.

Ancak kitlelerin, varolan baskı ve sömürünün dolaysız etkisiyle tepki ve öfkesini yavaş yavaş eylemlerle ortaya koyduğu, talepleri için sokaklara döküldüğü dönemlerde, devletin sopaya sık sık sarılışı, kitlelerin her eylemini polis ya da asker copuyla cevaplandırması, devletin burjuvazinin bir egemenlik aracı oluduğu gerçeğini daha belirgin bir biçimde ortaya koyar. Süreç kitleleri devletten daha fazla kopuşa sürükler. Artık kitlelerin bilincinde devletin büyüklüğüne ve güçlülüğüne ilişkin imaj yıkılmaya başlamıştır. Devlete güvensizlik, ondan uzaklaşma süreci hızlanır.

Böylesi dönemler, kitleleri örgütleme ve devrimci saflara kazanmada muazzam değerdedir. Kitlelerin arayışının da devletten kopuşla beraber hızlandığı, kitlelerin her tarafta kendisine öncülük edecek birilerini aradığı böylesi dönemlerde, kitle hareketine müdahalede yaşanacak her gecikme, kitlelerin düzenin şu ya da bu yeni incelikli tuzaklarına düşmesini hızlandıracaktır. Tersinden de devrimci mücadeleyi biraz daha geriye çekecektir. Burjuvazi elinde bulundurduğu olanaklarla varolan hareketliliği geriye çekecek bir yolu her zaman bulacaktır. Zira kitlelerin yaşadığı henüz bilinçli bir kopuş değildir. Yalnızca varolan baskı ve sömürünün verdiği itilimle, kendiliğinden yaşanan bir kopuştur. Ama etkilendiği, müdahale edildiği koşullarda, bilinçli bir kopuşun sağlanması da kaçınılmazdır. Sorun bu hareketliliğin akabileceği devrimci bir kanal olabilmektir. Bu da ancak bu hareketliliğe etkin bir katılımla, hareketliliğin önderliği rolünü başarmakla olanaklıdır.

Bugün komünistler için temel hedef sınıf hareketini politikleştirmek, onu siyasal sınıf perspektifiyle donatmaktır. Bu ne kimilerinin yaptığı gibi bireysel terör ve zor eylemleriyle, ne de sadece sınıf hareketliliği geliştiğinde bir-iki ajitasyon ve propaganda faaliyetiyle yetinmeyle olur. Bugün sınıfı politikleştirmek için herşeyden önce sürekli, sistemli bir ajitasyon ve propaganda faaliyeti yürütmekle olanaklıdır. Düzenin bugün içinde bulunduğu çıkmaz, kitlelerin düzenden yaşadığı kopuş, devrimci hareketlerde farklı politikalara zemin olmaktadır. Kimileri kitlelere silah verilmelidir derken, bazıları da sadece kitle eylemliliğine katılmak yeterlidir diyor. İki farklı uç noktadan yola çıkan bu anlayışların yarattığı sonuç, pek de farklı değildir. Her iki anlayış da devrimci mücadelenin geriye düşmesinin, yavaşlamasına sebebiyet verdikleri için aynı akibeti yaşıyorlar.

Komünistlerin teşhir faaliyetleri bu anlayış sahiplerinin politikalarına da yönelmelidir. Küçük-burjuva devrimci hareketlerin uzun vadede sınıf hareketini dizginleyeceğini, onun yoluna engel olacağını, komünistler bir çok vurgulamışlardır. Sınıfa yönelik çalışmalarda da bu yapılmalı, devrimci hareketlerin küçük-burjuva karakterleri sınıf nezdinde teşhir edilmelidir. Gün sınıfı kazanma günüdür. Gün sınıfı devrim sloganlarıyla donatma, onu devrimci öncüsüyle, yani diğer anlamda da sosyalist dünya görüşüyle tanıştırma günüdür. Ekimci komünistler görev başına!

PTT emekçilerinin 8 Aralık eylemi

Engellemeleri ve ihaneti aşacağız

Şubeler 8 Aralık Perşembe günü tüm İstanbul çapında PTT emekçilerini Gayrettepe'de biraya getirme kararı aldılar. Anadolu yakasındaki birimler Anadolu Yakası Posta İşleme Merkezi (AYPİM)'de toplanacak, oradan otobüslerle konvoy halinde karşı yakaya gidilecekti. AYPİM'e otobüslerle 2.000-2.500 arasında emekçi geldi, ki bir çok yerde de polis barikatı ile engellendiler. PTT fabrikasında da emekçilerin çıkmaması için polis barikatı oluşturulmuştu. Faşist sermaye devleti emekçilerin birleşmesini engellemek için elinden gelen tüm yöntemleri uyguladı. AYPİM kapısına iki ekip otosu yanaştırılarak otobüslerin çıkamayacağı bir barikat oluşturdu. Sermaye düzeninin elikanlı polisi bu saldırıda yalnız değildi. Kendilerini sendikacı olarak tanıtan üç-beş popülist, reformist ve oportünist pratiklerini hayata geçirmenin fırsatını yakalamış, polisten icazet dileniyordu. Polis ve bu "yardımcıları" sayesinde kitlenin kararlılığını zayıflatacaktam bir psikoljik savaş ve yıpratma ortamı yaratıldı. Her kafadan bir sesin çıktığı bu ortamda, tüm çabalarımızla AYPİM alanında bir yürüyüş korteji oluşturulmuştu ki, polis kortejin çıkacağı kapıda etten bir duvar oluşturdu. Bu sırada oportünist sendikacılar, orta kapıyı açarak yürüyüşe hazırlanan kitleyi ikiye böldüler. Tam bir karmaşa egemendi. Tüm kitle orta kapıdan çıkmış ve trafiği engelleyecek biçimde yolu kapatmıştı. Polisin dağıtmasını engellemek için kitleyi yola oturtmaya çalıştık. Bu arada polis ile emekçiler arasında büyük bir itiş kakış yaşandı. Polis birçok kişiyi coplayarak kitleyi iki kaldırıma böldü ve yolu trafiğe açtı. Bu arada şube parkartımızı ve megafonumuzu parçaladılar. Yolun trafiğe açıldığı sırada, grevin kırılması için epeyce çaba harcayan fakat bunu başaramayan Birlik -Sen'ci üç-beş faşist İstiklal Marşı okumaya kalktı. Polisle ilk kez karşı karışya gelen ve böyle bir durumda ne yapacağını bilemeyen az sayıda insan buna katıldı.

Kitlenin ezici çoğunluğu, bizi E-5'e yürütmezlerse, biz de Kadıköy İskelesi'ne yürürüz diyerek Kadıköy'e yöneldi. Bu arada işleri polis şefleriyle pazarlık olan birkaç kişi, olan bitenden habersiz yürüyüşün önüne yöneldiklerinde, polis barikatını çoktan oluşturmuştu. Tam bir keşmekeş yaşanıyordu. İnisiyatif tümüyle polisin eline terkedilmişti. Korteje öncülük yapabilecek olanlarla kitle arasındaki bağlantı kopmuştu. Kitle zor kullanılarak kaldırıma çıkarıldı. Bu koşullarda yeni bir yürüyüş düzeni oluşturamadık. Topluca geri dönerek AYPİM'e geldik. "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Polisler AYPİM'e giremez!" sloganları atarak içeri girdik. Kapıyı kapamamıza rağmen, polisle sıcak dostluklar geliştirme çabası içinde olan "kimileri" onlarla çaylı sohbetlere dahi girişmişlerdi. Faşistlerin birilerini ihbar ederek sıcak ilişkilere girmelerini engellemek için kendileri böyle bir ilişki kurmuşlar! Kitle büyük bir moral bozukluğu ve dağınıklık içinde dağıldı.

Perşembe akşamı KÇSP Anadolu Yakası, PTT çalışanlarının gösterdiği mücadele kararlılığına destek vermek için Kadıköy belediye alanında toplanarak İskele'ye kadar yürüme kararı aldı. Tüm Sağlık-Sen, Tüm Maliye-Sen, Eğit-Sen, Tüm Haber-Sen gibi sendikaların katıldığı düzenli ve coşkulu bir yürüyüş düzenlendi. Bu arada sağlık çalışanlarının Numune Hastahanesi'nin çıkışında polis tarafından engellendiği haberi geldi. Kitle sağlık çalışanları gelmeden dağılmayacağını bildirdi. Aradan yarım saat geçmedi ki, sağlık çalışanları alana indi. Coşku doruğa çıktı. Emekçiler engelleri aşmışlar ve alanda birleşmişlerdi.

PTT emekçileri düzenin tüm saldırı ve engelleme çabalarına rağmen tam gün iş bırakmış ve diğer kamu emekçilerin desteğini almışlardı.

Bütün bunlar da gösteriyor ki, emekçiler inisiyatifi ellerinde aldıklarında, sermayenin uşaklarının oluşturduğu tüm barikatlar parçalanacak, zafere giden yol açılacaktır. Zafer tüm emekçilerin birliğindedir.

Ekimci bir PTT emekçisi

Birleşik Metal-İş Topkapı Şubesi Genel Kurulu'ndan Gözlemler

27 Kasım'da DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası 4. Şube'sinin (Topkapı Bölge Şubesi) Olağan Kurulu yapıldı. Kongre hazırlıkları yapan Birleşik Metal-İş şubelerde başlayarak, en geri muhalefetten bile kendini arındırmak istiyor. Bunu başarıyor da. Kimlerin hangi koltuğa oturacağı, kimlerin tasfiye edileceği çok önceden belirlenmiş. Eski şube yönetimi kendince tehlikeli gördüğü, muhalefet edebileceğini düşündüğü bir kaç kişiyi tasfiye ederek kendini güvenceye aldı. Bütün şube yönetim ve denetim kademelerindeki değişiklikler kulislerde belirlendiği için şube kongresinde herhangi bir tartışma ya da çekişme yaşanmadı. Delegeler yalnızca parmak kaldırıp indirdiler.

Toplu iş sözleşmelerinin de sürdüğü metal işkolunda tensikatlar devam ediyor. Bütün bunları son derece doğal karşılayan sendika ise şube ve merkez kongre kulisleri ile ilgileniyor. Yaşanan tensikatlar karşısında sendikanın tavrı; "ne yapalım, fazlalıklar var, tazminatları ödenerek işten çıkarılıyorlar" biçiminde oluyor. Böylece hem tensikatlar haklı gösteriliyor ve hem de sorun tazminatları alıp almamak sorunuymuş gibi ele alınıyor. Yani işveren tazminatları ödedikten sonra istediği kadar işçiyi işten çıkarmakta haklıdır bunlara göre. Böylece tensikatlara karşı tepkileri yatıştırmak, işten atılmaları bir kadermiş gibi göstermek çabasındalar. Bu konuda bir hayli başarılı oldukları da bir gerçek. Toplusözleşmenin ardından Erka Balata'dan atılmak üzere yüz kişilik bir listenin hazırlandığı işçiler tarafından biliniyor ve konuşuluyor. Ancak böyle bir kıyıma karşı nasıl bir tutum alınacağı, ne tür bir eylem geliştirileceği değil; "acaba listede ben de var mıyım?", "tazminatlar peşin mi verilecek, taksitle mi verilecek" üzerine konuşuluyor. Sözleşme sürecinin nasıl ilerlediği işçileri çok fazla ilgilendirmiyor. Zira herkes nasıl olsa sendika bizi satacak kanısında. İşçilerin sendikaya duydukları haklı güvensizlik ve tepki, ilgisizliğe, dağınıklığa ve umutsuzluğa yolaçıyor. Sendika ağaları tam da bunu istiyorlar. Tensikatlar ve toplusözleşmelerle değil şube seçimleri ve merkez kongre çalışmaları ile işçileri bu sorunlardan uzaklaştırmaya çalışıyorlar. Kuruldaki konuşmalarda da ihanetçi kimliklerini açıkça sergilediler. İşçiler ise sendikaya olan güvensizliklerini; "Bunlar işçi düşmanıdırlar; köşe dönme sevdasındadırlar; devrimci olarak görüp seçtiklerimizde eskilere uymakta gecikmediler" şeklinde dile getiriyorlar. Kurula katılımın oldukça düşük olması da bu tepki ve güversizliğin pratik bir ifadesi.

Topkapı Şubesi; Derby Jilet, Döküm AY, Pancar Motor, Pressan, Erka Balata, General Elektrik, Balıkçıoğlu, Mimaks, Tezmaksan fabrikalarından oluşuyor. Küçümsenmeyecek bir işçi kitlesine sahip olan bu şubenin olağan kurul toplantısına katılım 200'ü ancak buluyordu. Bu sayıya sendikacılar, basın, misafir işçiler ve sivil polisler dahildir. Oysa yalnızca delege sayısının 200 olması gerekiyordu. Şube başkanı, yönetim kurulu üyeleri ve fabrika temsilcileri birer konuşma yaptılar. Konuş-malarında, sendikanın verdiği mücadeleden, üstünlüklerinden, nasıl da işçi dostu olduklarından, sömürü ve hak gasplarından sözettiler.

Bu herbiri birer politik kimlik sahibi olan "namuslu, dürüst ve sınıftan yana sendikacılar" Kürdistan'daki soykırıma satır aralarında "Güneydoğu sorunu" olarak değinip geçerken, "Bosna'daki Sırp katliamını" anlata anlata bitirmediler. Daha bir gün önce Türk-İş'in ihanetine karşı Ankara'daki işçiler B. Meral'i taşlayarak kovmuşlardı. Sendikanın ihanetini teşhir etmek bir yana, olaya değinme gereğini bile duymadılar. Öte yandan kendi kişisel "erdemlerini" ve "devrime bağlılıklarını" anlata anlata bitiremediler. Dünya ülkelerinin %20'sini oluşturan emperyalist ülkelerin dünya gelirinin %80'ine el koyduklarından, bunun için de bizim gibi ülkelerin sömürüyü daha yoğun yaşadıklarından, bununla bağlantılı olarak özelleştirmelerden sözettiler. Politik kimlikleri ve platformları gereği anti-faşist anti-emperyalist olan bu "namuslu ve dürüst" sendikacıların bu konudaki "duyarlılıklarını" biliyoruz. Ancak bugün yaşanan sorunların bu kadar dar ve yüzeysel konamayacağını hatırlatıyoruz. Dürüstlüklerini ve namusluluklarını, kişisel maharetlerini anlatarak değil, içinde yeraldıkları çarkın dönderdiği kurumun/sendikanın ihanetini, günümüzdeki eylem kırıcı rolünü ortaya koyarak göstermeliydiler.

Ekimci bir işçi

Şubeler Platformu: Bürokraside ısrar!

İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu bir yıllık suskunluğun ardından hareketli günlerini yaşıyor. Sınıfın taban örgütlülüklerini oluşturarak tavanla tabanı bütünleştirmede belli bir mesafe katettiklerini iddia eden bu platform, bir üst organizasyonla Kurultaya hazırlık yapıyor.

Aksaray Petrol-İş binasında 7 Aralık günü kurultaya hazırlık toplantısı yapıldı. Katılım 150 civarındaydı. İşçi sınıfı cephesindeki hızlı gelişmeler, bir yıl sonra da olsa, şubeler platformuna bir canlanma sağlayabildi. Özellikle 20 Temmuz'dan bu yana belli bir çaba içerisine giren Şubeler Platformu İstanbul'daki çalışmalarını altı bölgeye ayırmış bulunuyor. Her bölgede bölge komiteleri, mali komiteler, eylem komiteleri oluşturarak çalışmalarını sürdürüyor. Bölgeler halinde örgütlenmenin gerekçesi şöyle açıklanıyor: "Her komitenin kendi sorumluluk alanındaki fabrikalarda taban örgütlülükleri yaratmak, mevcut burjuva sendikaların tersine işçileri söz ve karar mekanizmasına en üst düzeyde katarak sınıfın ortak eylemlilik ruhunu pekiştirmek."

Şubeler platformu toplantısına tam bir ciddiyetsizlik (iddiasızlık da diyebilirsiniz) ve Türk-İş'e taş çıkartır bir bürokratizm hakimdi. Yürütme Kurulu sözcüsü gündem maddelerini açıkladıktan sonra, icraatlarını ve karşılaştıkları zorlukları sıraladı. Ardından hedeflerini açıkladı. Ancak bu hedeflere ulaşmaktan uzak olduklarını, komitelerin görevlerini yerine getirmediklerini, iki komite dışında diğer komitelerin doğru düzgün yürüme kuruluna raporlarını dahi vermediklerini vb. söyledi. Ardından bu ve bundan sonraki toplantılardaki işleyiş ve çalışma tarzına yönelik bölge komitelerinin çoğunluk talepleri doğrultusunda alınan kararları açıkladı.

"Karar -1) Bölge komitelerinin yönetim birimlerinde sendikacılar, işyeri komiteleri ve belli bir işçi kitlesini harekete geçirebilecek işçi önderlerinden başka işsizler ve basın mensuplarına (sosyalist basın) yer verilmez. 2) Bu ve bundan sonraki toplantılara basın mensupları ve işsizler alınmayacak, toplantıdan sonra gerekirse basın bilgilendirilecek. 3) Toplantılarda bölge komite sözcüsü dışında kimsenin söz alıp bireysel düşüncelerini açıklama hakkı yok ve verilmez."

Bunları duyduğumuzda bir an için şaşkınlığa uğradık ve mutlaka polis baskısıyla alınmış olduğunu düşündük. Ancak kararın alınma gerekçesi açıklandığında biz de iyi niyetimizden sıyrıldık ve bir yıl öncesini hatırladık (geçen yılki platform toplantısında komüinistlere karşı alınan tavır, Gebze direnişindeki tutucu tutum). Sosyalist basın çalışanları, komitelerde görev almaları ve toplantıya katılıp söz hakkı kullanmaları durumunda kendi ideolojik bakışaçılarıyla sorunlara yaklaşarak siyasi şov/reklam yaparak, gazete, broşür, bildiri vb. materyaller dağıtarak işçileri huzursuz ediyorlarmış. Ya işsizler! Onlar da her zaman kendi sorunlarını (işsizlik) tartıştırarak işçilerin sorunlarını arka plana düşürüyorlarmış. Bir işçi bir kaç kişinin desteğini alarak; "Bu kararların hangi kaygıyla alındığını bilmiyorum, ama anti-demokratiktir ve tam da burjuva sendikalizminin mantığıdır, kabul etmiyorum. İşçi-işsiz ayrımı yapılamaz, sosyalist basın susturulamaz" diyerek haklı bir tepki ortaya koydu. Buna karşılık yürütme kurulu ve komite sözcülerinin büyük bir çoğunluğu hep bir ağızdan; "Bu kararlar yürütme kurulunun kararlarıdır, anti-demokratik diyemezsiniz, bunlar uygulanacaktır" dediler. Tam bir bürokrasi! Kuşkusuz bu gerici mantık sadece yürütme kuruluna ait değildi. Altı bölge komitesinden dördü bu kararları daha da "zenginleştirerek" onayladılar. Birinci bölge komitesi temsilcisi; "ben özellikle devrimci sosyalist basının toplantılara alınmasına karşıyım; burası çeşitli grupların şov yapacakları, bildiri, gazete, broşür dağıtacakları platformlar değil; ben belki devrimci değilim; bunlara katlanmak zorunda mıyım?" dedi. 2., 3., 4., ve 5. bölge komiteleri bu söylenenleri sessizlikle karşılayarak onay vermiş oldular. Bir kısmı da yürütme kurulu kararlarına katıldıklarını söylediler ve yürütme kurulu eleştirilirken düzeyle davranılması gerektiğini öğütlediler. Bütün bunlara yalnızca 3. ve 6. bölgenin mali birim sözcüleri karşı çıktı. Bu gericiliklere karşı konuşmak isteyin Bir Kızıl Bayrak çalışanı yürütme kurulu ve bölge temsilcileri tarafından susturuldu. Alınteri çalışanları da konuşturulmamaları üzerine bu durumu protesto ederek salonu terketmek istediler. Tepki ve düşüncelerini ifade etmek isteyen işçilere de söz hakkı verilmedi. Mantık; "herkes bölge toplantılarında düşüncelerini zaten ifade ediyor;

bölge komitesi çoğunluk düşüncesi doğrultusunda rapor hazırlayıp bize sunuyor; ayrıca komite sözcüsü de burada konuşuyor; kişilerin söz hakkı yoktur"!

Salondaki çoğunluk yerinde bir tepki ortaya koydu: "Biz eğer burada konuşmayacaksak, buraya gelip sizi dinlemeye ne gerek var. Mevcut sendikalarda da konuşuluyor, biz dinliyoruz. Farkı nedir?" dediler. Bütün bunlar gösteriyor ki, şubeler platformu bu sendikal bürokratik kafayla kendi platformunda dahi işçilerle birliği sağlayamayacaktır.. Bir işçi; "yürütme kurulun altı sendikacıdan oluşuyor, altı tane de işçi yeralmalıdır" önerisindu bulundu. "Neden, işçiler bize güvenmiyor mu?" biçiminde tepki göstererek bu öneriyi de reddettiler.

Platformun bildirisine bakıldığında, bu oluşumun kendine biçtiği rol ortadadır. "Platformun amacı; işçi sınıfının karşı karşıya olduğu sorunları aşabilmek için sendika ve konfederasyonları birlikteliğe zorlamak, bu **gerçekleşmediği zaman** önderlik ederek sorunların çözümüne yönelik mücadele yöntemlerini belirlemek ve hayata geçirmektir." (siyahlar bizim) Perspektifi son derece açıktır. Sorunlar mevcut sendika ve konfederasyonların birlikte davranması ile çözülebilecektir, bu çerçevede birincil amaç bunların birlikte hareket etmelerini sağlamaktır. İşçi sınıfına önderlik misyonu ise ikinci plandadır. Tam da bu noktada komünistlerin görevi bu platformu bir olanak olarak değerlendirerek onun ekonomist/ sendikalist çerçevesini aşmasını sağlamaya çalışmak, devrimci bir mücadele platformu haline getirmektir.

Kürdistan'ın yakılıp yıkıldığı, bir ulusun soykırımdan geçirildiği, devrimci sosyalist basına saldırıların bir katliama dönüştüğü, özelleştirme, tensikatlar, istikrar paketleri, sendikasızlaştırma vb. saldırıların ardı arkasının kesilmediği bir ülkede, sınıfın "kendi sorunlarını çözmek" iddiasında olan bir platformun sermayenin azgınca saldırılarına karşı eylem kararlarını tartışması gerekirken, işsizleri ve sosyalist basın emekçilerini platformdan dışlaması ne anlama gelmektedir? Sermayenin sosyalist basının her sayısını toplatması, çalışanlarını işkenceden geçirmesi, yıllarca zindanlarda tutması, bürolarını talan ve tahrip etmesi, zaten kitlelerden yalıtmak ve kitlelerin biliçlenmesini engelemek için değil midir? Ayrıca sınıf kaygısı taşıyan herkes bugün çalışan kesim üzerindeki en büyük baskı ve tehdit unsurunun hergün safları şişen işsizler ordusu olduğunu çok iyi bilmektedir. Eğer sınıfın birlikte hareket etmesi, dayanışması, sendika ve şubelerinin birlikte hareket etmesi olarak algılanmıyorsa, birliktelik ve dayanışma, fabrikaları, kamu emekçilerini, işini, ekmeğini kaybetmiş yüzbinlerce işsizin birliği ve sınıf dayanışmasıdır. O halde basın emekçilerini ve işsizleri bu birliktelik ve dayanışmanın dışına atmak, "sınıfın taban örgütlülüklerini yaratmak" söylemlerindeki samimiyeti tartışmalı kılınıyor mu? Toplantıda bir işsizin söyledikleri son derece anlamlıydı: "Ben işimi kaybetmiş bir bireyim, ama sınıfsal kimliğimi ve ideolojimi kaybetmedim. Ve bu mücadeleden kimse beni alıkoyamaz."

Türkiye işçi sınıfı, kendisine önderliğe soyunan onlarca oluşum, grup ve "parti"yi kısa sürede tüketerek gerçek platformlarına göndermiştir. Bugün işçi sınıfının sorunlarına demokratizm ve ekonomizm dar penceresinden yaklaşmak sorunların çözümünü getirmeyecek, sahiplerin çözülüşlerini ve iddiasızlaşmalarını hızlandıracaktır. Sorun iktidar sorunudur. Sorunların sınıfsal-siyasal yönüyle tartışılıp ideolojik temeline oturtulamadığı, iktidar ve sosyalizm perspektifiyle ele alınamadığı sürece bu platform kısırlıktan ve iddiasızlıktan kurtulamaz. Biz komünistler şubeler platformunun "iyiniyetli"liğinden ve "dürüst"lüğünden çok perspektifleriyle ilgileniyoruz. Çabamız bu platformu devrimci bir mücadele platformu haline getirmektir.

Ekimci işçiler

Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi

EKSEN Yayıncılık

Şubeler Platformu'nun kurultay çalışması

Yaklaşık 7 yılını dolduran Şubeler Platformu'nun en çok yakındığı sorunlardan biri "tabanı eyleme geçiremiyoruz"dur. Bugün ise, durgun geçirdiği uzun bir aradan sonra, tüketilen onca zamanın doğru dürüst bir muhasebesini yapmadan, İstanbul'da bir işçi kurultayını hedefleyen toplantıları gerçekleştirmeye koyulmuştur. Platformun kendisi, ortaya çıktığı dönemdeki işçi hareketinden yükselişinden doğmuştu ve bu hareketlenmenin sözcüsü olmaya soyunmuştu. Sonuçta giderek bürokratlaştı ve bugün işçi sınıfındaki yeni hareketlenme üzerinden zaten kendiliğinden ortaya çıkan kurultay vb. oluşumlara yaslanarak bürokratik konumunu pekiştirmeye çalışıyor.

Bu platforma bel bağlayan işçiler, "namuslu ve dürüst", "sınıftan yana" sendikacıların elinden çok çekti, daha da çekecek. Ne var ki, sermaye iktidarının saldırıları ile sendika bürokrasisinin ihanet kıskacında her geçen gün yeni darbeler alan işçi hareketi içindeki öncü işçiler, bu kıskaçtan kurtularak kendi mücadele örgütlerini yaratabilmiş değiller.

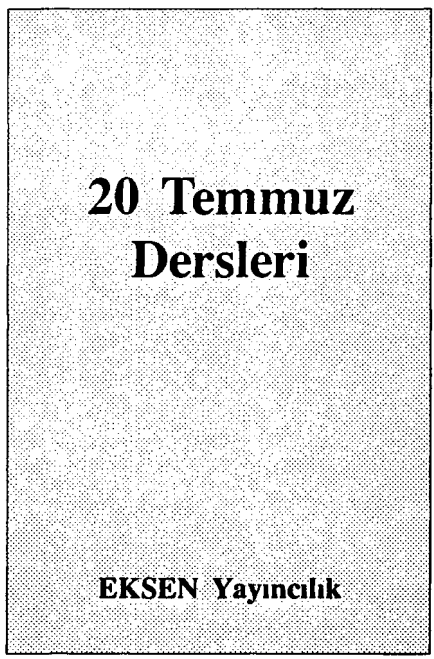
Bu durumdan kurtulabilmek, dönemin iyi değerlendirilmesine ve herşeyden önce ele geçen tüm fırsatların iyi kullanılabilmesine bağlı. Bunun için yüzlerce ileri-öncü işçiyi biraraya getiren şubeler platformunun sunduğu olanak en iyi biçimde değerlendirilmelidir. Bu platformun önderliğinin 7 yıllık pratiğini gözden uzak tutmadan, ileri ve öncü işçiler olarak kendi oluşturacakları işyeri, fabrika, bölge komiteleri ve yürütmede inisiyatifi ele geçirmeli, kendi faaliyet ve eylemliliklerini yeni tip bürokratlara endekslemeden işçi kurultayını örgütlemelidir.

Biliyoruz ki, genel grevi örgütlemeyi bu platformun önderliğine bıraktığımızda, onlar da Türk-İş bürokratlarına teslim ettiler. 20 Temmuz bu bakımdan da çok öğretici olmuştur. Bu kez işi daha sıkı tutmalı, daha inisiyatifli olmalıdır. Bugünkü yürütmenin yalnızca şube yöneticisi sendikacılardan oluşması öenmli bir "hata"dır. Derhal müdahale edilmeli, üretim birimlerinden gelen girişimlerle beslenmelidir. Bütün kararlar işyeri ve fabrikaların temsili temelinde bölge komitelerinden süzülerek çıkarılmalı, yürütme alınan kararları uygulamaya sokarak koordinasyonu sağlamalıdır.

Kurultay, işçi sınıfının "ekonomik-demokratik" talepleriyle sınırlı, sendikal bir tartışma platformu kısırlığına düşmemelidir. 5 Nisan paketi, yeni paketler, sıfır sözleşmeler, ileri şube yöneticilerinin tasfiyesi, Türk-İş kongresini hedefleyen güdük bir programdan kendini korumalı, devrimci br işçi platformunun perspektif ve örgütlenme düzeyini yakalamalıdır. İktidar ve sosyalizm perspektifine dayalı bir politik mücadele platformu haline getirilebilmelidir. Kriz içinde debelenen sermaye iktidarının saldırıları işçi sınıfıyla sınırlı olmayıp, başta Kürt halkı olmak üzere tüm emekçi kitleleri karşısına almıştır. İşçi sınıfı cephesinden kaçırılmaması gereken büyük bir olanaktır bu. Toplumun tüm emekçi kesimlerinin ve Kürt halkının özgürlük talepleriyle birleşen bir mücadele programı ve buna uygun bir örgütlenme ortaya konmalıdır.

İşçi hareketi içinde bulunduğu şu dönemde, sendika bürokratlarının barikatlarını aştığı ölçüde sermaye sınıfına karşı etkili darbeleri vuracağı karşı saldırısını başlatabilir. Bunun olanakları her zamankinden daha fazla mevcut. Bunun ilk sinyali Ankara'da B. Meral haini taşlanarak verildi.

Gül KAYA

Ankara: Son dönem işçi eylemleri üzerine

"Artık kime karşı dövüşmemiz gerektiğini biliyoruz"

1989-94 döneminde Ankara'nın bütün belediyelerinde SHP yönetimdeydi. Bu dönemin başlarında, bütün ülkede olduğu gibi Ankara'da da, belediye işçileri Belediye-İş çatısı altında örgütlü durumdaydılar. Bu aynı süreçte DİSK ve Genel-İş mahkeme kararıyla tekrar faaliyete başladı. Bu dönemde, ülkedeki genel işçi hareketliliğiyle de bağlantılı olarak Belediye-İş çeşitli eylemlilikler ortaya koydu. Özellikle 1990 toplusözleşmeleri, sınıfın kimi kazanımları anlamında başarılı sayılabilir. Bu başarılar Belediye-İş'in hanesine yazıldı. Ancak bu sonuca etkileyen temel iki faktör, işçi sınıfının genel hareketliliği ile SHP'nin işçi oylarını gözeterek yerel yönetimlerde takındığı mücadeleci olmayan tavırdır. Alttan gelen tepkinin bir kısım sonuçlarını sineye çekme tutumu, bu dönemde SHP'ye ve yan sonuç olarak Belediye-İş'e yaradı.

Ancak '92'deki toplusözleşme dönemi geldiğinde durum oldukça farklıydı. Genel ekonomik durum yeni bir krize işaret ediyordu. Yaygın işçi hareketi yerini daha kesikli ve kısa zamanda biten eylemlere bırakmıştı. Kürt ulusal hareketi önemli mesafeler kaydetmişti. Genel-İş açılmış ve yavaş yavaş örgütlenme faaliyetine başlamıştı.

'90 sözleşmelerinde işçilere pek ses çıkaramayan SHP, zaten bir süredir işçi sınıfının örgütlü gücünü zayıf düşürecek planlar peşinde koşturuyordu. Bunlardan biri taşeronlaştırma ve benzeri uygulamalar, bir diğeri de altenatif bir sendikayı devreye sokma çabasıydı. CHP-SHP çizgisiyle eski gönül bağı olan Genel-İş, tam da bu ihtiyaca denk düştü.

DİSK Genel-İş'in belediyelerde örgütlenme çabası SHP'den büyük destek gördü. İşe girenlerde Genel-İş'e üye olma şartı aranıyordu. Zaten DİSK ve Genel-İş içerisinde de bir çok SHP'li "çalışıyordu". Garip ve karmaşık bir ifade gibi görülebilir. Ama DİSK içerisinde "çalışan" SHP'lilerin çoğu, SHP içerisinde "çalışan" eskiden kalma devrimcilerdi. Genel-İş'in örgütlenmesini ilk omuzlayanlar, işte bu SHP içinde "çalışan" devrimcilerdi. Kısa bir süre içinde bazı belediyelerde, ama özellikle büyük şehire bağlı ASKİ'de DİSK'in yolu gözleyen devrimci-demokrat öncüler de bu işe soyundular. Genel-İş örgütlenmesi hızlandı. İşçiler arasında sendikalarla ilgili bölünme filizlenirken, '92 toplusözleşmesi ve anlaşmazlığının ardından ünlü "çöp grevi" geldi. Greve katılanlardan %30'unun temizlik işçisi olmasına karşın, burjuvazinin borazanları tarafından ertelendi ve "bitirildi". Grev boyunca Belediye-İş'in eylemin bitmesi için yaptığı cambazlıklar bir yana, Genel-İş yöneticileri de grevin bir an önce bitmesi için çalıştılar. Bu eylemin başarısız bitmesi, Genel-İş'çicilere iki yarar getirecekti. Hem sendikal rekabette puanları artacak hem de"işçi dostu" SHP yöneticileri zor duruma düşmeyecekti.

Bir ayağı küçük-burjuva devrimci-demokrat akımlarda, diğer ayağı ve kafası ise SHP'de olan Genel-İş'in irili ufaklı yöneticileri ve sendikanın işyerlerindeki uzantısı durumunda olan unsurlar, 27 Mart'a kadar rahat rahat sendikacılık ve "devrimci çalışma" yaptılar. 27 Mart tarihi, hizmet sektöründe süren sendikal faaliyet açısından farklı özelliklere sahip bir dönemi işaretliyordu.

27 Mart yerel seçimlerinin bir önemli özelliği de, belediyelerde yaşanan "patron" değişikliği oldu. İşçi ve kamu emekçileri açısından olsun, örgütlü bulundukları sendikalar açısından olsun, "patron" değişikliği, yeni sorunlar ve farklı mevzilenmeler anlamına geliyordu. Türkiye'nin tüm belediyelerinde her gelen yönetim, belirli ölçülerde kadro değişikliğine gider. Yakın zamanda yaşanan kimi deneyimlerde, SHP'den RP'ye yönetimin geçtiği yerlerd,e bu aşırı noktalara varmıştı. İşte bu deneyimlerin etkisiyle Ankara belediyelerinin bir çoğunda çalışanlar kaygılı bir bekleyişe girdi. SHP'li patronlara "karşı" sendikacılık yapmaya alışanların kaygıları ise daha karmaşık ve çok yönlüydü.

Belediyelerde tensikat parça parça gelişti. 5 Nisan saldırısı, tam da yönetim değişikliği sonrasına denk düştüğü için, işten çıkarmalar da kapsamlı oldu. Mart-Temmuz döneminde Ankara belediyelerinden toplam 2.500'ü aşkın işçi ve kamu emekçisi atıldı. Bunlardan bir kısmı uygulamaya karşı çıktı ve "direndi". Önemli bir kısmı ise kendi başının çaresine bakmayı tercih etti.

Şimdi Ankara belediyelerinde kaydedilen gelişmeleri, özellikle yapılan direnişler üzerinden

incelemeye çalışacağız. Bunu 20 Temmuz "genel" uyarı eylemini gözden geçirerek yapacağız.

*

Ankara'da 20 Temmuz genel uyarı eylemi, sınırlı sayıda işkonunun pasif katılımıyla ger,-çekleştirildi. Eylemin bileşenleri başta sağlıkçılar olmak üzere kamu çalışanları, köy hizmetleri işçileri ve SHP yönetiminde kalan belediyelerin çalışanlarıydı. Bu tablodan Ankara geneli için iki sonuç çıkartabiliriz. Birincisi 20 Temmuz'un asıl bileşenini kamu emekçilerinin ve SHP'li belediyelerin çalışanlarının oluşturması. İkincisi ise, Ankara'da sınıfın önemli bir kesimini oluşturan özel sektör işçilerinin ve RP yönetimindeki belediye (genel hizmet) çalışanlarının hiç katılmamalarıdır.

Ankara'da 20 Temmuz neden bu şekilde sonuçlanmıştır? Elbette bunun için çeşitli nedenler ileri sürülebilir. Ama en önemlisi, Ankara'da, gerek işçi sınıfının değişik kesimleri içinde, gerekse de kamu çalışanları arasında, ciddi bir politik çabanın ortaya konmamış olmasıdır. Şimdi çeşitli akımlardan devrimci-demokratlar, bu eleştiriyi, metal işkolu bünyesindeki fabrikalar için yönelttiğimizde ses çıkartmıyorlar. Ama aynı eleştiriyi belediyelere yönelttiğimizde ateşli karşılıkların muhatabı oluyoruz. Eleştirimizi reddediyorlar. Kendi açılarından hakları da var. Çünkü en azından 4 yıldır belediyelerde bu akımlara yakın unsurlarca bir "siyasi" çalışma gerçekten yürütülüyor. Ve genel hizmet sektörü, bunların bir süreden beri etkin oldukları bir alandır. Ama bu etkinlik SHP'den ve DİSK bürokratlarından bağımsız bir siyasi nitelik taşımıyor. Bir takım demokratik taleplerle sınırlı kalan bu çalışma, devrimci bir nitelik hiç taşımıyor. İşte bu yüzdendir ki, patronun değiştiği belediyelerde, ne 20 Temmuz'da ne de sonraki işten atmalara karşı, tek bir yaprak oynatamadılar.

20 Temmuz'dan hemen sonra, Ankara'da ASKİ'den atılan işçilerin direnişi gündeme geldi. Atılanlar çok rastgele seçilmemişti. Genellikle devrimci-demokrat akımlar üzerinden sosyalizme eğilimli işçilerdi. Atılanlar 21 Temmuz'da oturma eylemiyle direnişi başlattılar. Bu direnişin bir önemi vardı. İşçi ve emekçilerin üzerine başarısız 20 Temmuz'la birlikte çöken yılgınlık, bu direnişle kırılabilirdi. Ankara'da işten atılmalara karşı verilecek mücadelede ASKİ direnişi bir etki odağı olabilirdi. Direnişe destek veren hemen herkes taşıdığı bu önemin farkındaydı. Kısa bir sürede önemli bir kamuoyu oluşturuldu. İşte bu noktadan sonra eylemin olumlu bir işleve kavuşması, Ankara geneli için bir moral kaynağı olması ve örnek teşkil etmesi gerekiyordu. Bunun için de eylem farklı bir aşamaya taşınmalı, militan bir karaktere sahip olmalıydı. Militan bir karakterden sadece düşman güçeriyle fiziksel çatışmayı anlamamak gerekiyor. Direnişin diğer işyerlerine taşınması ve birleşik bir mücadele örgütlenmesi için sarfedilecek kararlı bir çaba da militan mücadelenin parçasıdır. Bu yapılamadı ve bir takım avantajlara sahip olarak başlayan ASKİ direnişi süreç içerisinde iç çelişkilerini dışa vurdu. Direniş komitesi, sendikaya karşı kendi konumunun tanımlayamadı ve bir noktadan sonra sendikanın inisiyatifi altına girdi.

Sendikanın eylemi artık iyice kendi denetimine aldığı, direnişin Güvenpark'a alınmasıyla net olarak görüldü. Taşınma başka işyerlerinden atılan işçilerle birleşme olarak gerçekleştiği için, kimilerince ileri bir adım sayıldı. Ama işin özüne bakıldığında bu, geri bir adımdı. Birleşme gerekçesi direniş, işyeri önünden buraya taşındı. Sendikanın yoğun dayatma çabalarıyla taşınan direniş artık 24 saat değil, günde 8 saat sürdürülüyordu. Sendika, slogan atmayı, türkü söylemeyi vb. yasakladı. Bunun sonucunda eylem komitesinin varlığı boşa çıkarıldı. Genel-İş bürokratlarının denetimi kesinleşirken, eylem komitesinin bazı unsurlarının da adeta bu gelişmeye çanak tuttuğu gözlendi.Kuşkusuz bu aşamaya gelirken sendikacıların belirli bir amacı vardı. Direnişi inisiyatifleri altına alıp bir "pazarlık kozu" durumuna düşürmek, gereken fayda sağlanınca da uygun bir tarzda bitirmek. Eylemin başlarında bu, daha çok bize ait bir öngörüydü. Fakat ilerleyen süreçte net olarak doğrulandı.

Genel-İş'in ASKİ yöneticileriyle sürdürdüğü bir TİS görüşmesi var. Önceleri ASKİ yöneticileri tarafından Genel-İş pek ciddiye alınmıyordu. Eylem kamuoyunu yaratma konusunda ileri bir aşamadayken, TİS görüşmeleri düzene bindi. Ekim ayına girildiğinde hala sürüyordu. Sendika "adam yerine konduğu" bir aşamaya ulaşınca Genel-İş ağız değiştirdi: "Bu eylemin bizim için önemi kalmamıştır. Bizim hedefimiz ASKİ'de sendikayı örgütlemektir"! Direnişin önünde "yürüyor" gibi yapan kimi öncü devrimci-demokratların arayıp bulamadığı bahane de böylece oluştu. Eylem bitmeden 3-4 gün önce Büyükşehir Belediye Meclisinde meydana gelen olayda, devrimci öncüler değil, eylem içerisindeyken kendini geliştirme başarısı gösterenler dövüldü. Diğerleri "provokasyon oluyor" diye seyretmeyi tercih ettiler. ASKİ eyleminin getirdiği kazanımı ise, belediye meclisinde kendini arkadaşlarına siper eden bir işçi özetledi. "Biz artık kime karşı dövüşmemiz gerektiğini biliyoruz."

M. SERCAN

ran zaaflara karşı uzlaşmaz ve kesintisiz bir mücadeleyi geçmişin devrimci mirasının marksist yöntemle kavranması ve savunulması çabasıyla birarada yürütmektedir.

EKİM ideolojik konumuyla belli bir yeterlilikte doldurduğu proleter sosyalizmine yönelik mücadele kanalını, örgütsel olarak da doldurma görevini önüne koymuştur. Sorunumuz aslında tüm komünistlerin sorunudur.

Proletaryanın sınıf iktidarını siyasi mücadelesinin bugünkü temel amacı olarak tanımlayan her komünist, örgütlü mücadele verilmeden bunun ancak bir ütopya olabileceğini düşünecek ve kavrayacak birikime fazlasıyla sahiptir. Aynı zamanda, böyle bir örgütün illegal temeller üzerinde ihtilalci bir nitelikte oluşturulması zorunluluğunu tarih, komünistlere sayısız kez göstermiştir.

Bu konuda samimi olan -yani, proletaryanın sınıf iktidarı isteyen ve bunun aracının ancak ihtilalci bir sınıf örgütü olduğun düşünen bütün sosyalist ve ileri işçiler ve proleter sosyalistler; tüm bu nedenlerden dolayı bugün EKİM'e karşı tavır saptamak, onu değerlendirmek durumundadırlar. EKİM sizlerden, içinde veya yanında olmanızı bekliyor. Bunu yapmıyorsanız veya yapamıyorsanız, o zaman EKİM sizden, kendi adına değil ama sosyalizm mücadelesi adına, bunun nedenlerini açıkyüreklilikle ortaya koymanızı bekliyor. Proleter sosyalizmine yönelen tüm samimi devrimcilerin yönelteceği eleştiriler de EKİM'e bir katkıdır ve EKİM bunu da bekliyor.

Yapar gibi yapmanın değil, gerçekten birşeyler yapmanın zamanı geldi. EKİM tüm işçilere ve proletaryanın sınıf iktidarı perspektifini temel alan tüm marksistlere, mücadeleyi birlikte omuzlama çağrısı yapıyor. Şiarımız şudur:

EKİM, Devrim, Sosyalizm!

Z. KURANEL

KÇSP'den bir günlük eylem kararı

5 Nisan ekonomik terör paketinin ardından işçi sınıfı ve kamu çalışanlarından yükselen tepkiler yerini tek tek eylemlere bırakmış ve uzun bir durgunluk dönemi yaşanmıştı. Sessizliğin parçalanmaya, öfkenin sokaklara taşmaya başladığı yeni bir evreye giriyoruz.

PTT emekçileriyle demiryolu çalışanlarının eylemlilikleri kamu çalışanlarının gündemine oturdu. Yaklaşık 21 il ve ilçede gerçekleşen eylemler zaman zaman militan biçimler alarak sokaklara taştı. Eylemin başlama nedeni sürgünler ve ücret sorunu iken, bugün grevli-toplusözleşmeli sendikal hak talebine dönüşmüş bulunuyor.

Eylemden rahatsızlık duyan polis Anadolu yakasından gelen otobüsleri engelleyerek, eylem komitesine sürekli baskı yaparak ve eylemcileri gözaltına alarak saldırdı.

Bu eylemlilik diğer kamu sendikalarına da örnek teşkil etti. Tüm Sağlık-Sen değişik biçimlerde PTT eylemcilerine ddestek verdi.

Düzen cephesi ise kolluk kuvvetlerinin yetmediği yerde her zamanki gibi çeşitli vaadlerle eylemi yatıştırmaya çalıştı. Ancak, PTT Genel Müdürü'nün eylemin ikinci gününde Ankara'dan gelerek özlük haklarıyla ilgili vaadlerde bulunması bile, eylemin bir hafta sürmesini engelleyemedi. Tüm Haber-Sen Genel Sekreteri Metin Koçhan, PTT'nin T'sinin zaten özelleştirildiğini, grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı için önümüzdeki dönemde süresiz eylem kararı alacaklarını söylüyor.

İşçi sınıfı cephesine de yoğun saldırıların olduğu bir dönemde İstanbul Sendika Şubeleri Platformu'yla ortak eylemlilik konusunda herhangi bir girişim sözkonusu değil. İstanbul Sendika Şubeleri Platformu'nun "üretimsiz" bir platform olduğunu ve "bugüne kadar aldığı hiç bir kararı hayata geçirmediği"ni söyleyen Tüm Haber-Sen Genel Sekreteri, bu nedenle bu oluşuma katılmadıklarını belirtiyor.

Kamu sendikaları bir günlük iş bırakma kararı almış bulunuyorlar. Ayrıca Ankara'da sendika yöneticileri de dahil tüm kitlenin katılımıya Meclise bir yürüyüş yapılacak.

Küçük-burjuva kişilik ve örgütsel faaliyete yansıması

Kuşkusuz ki her birey yaşadığı topluma egemen kültür ve alışkanlıklarla şekillenir. Bu çerçevede bugünkü burjuva toplumun yoz kültüründen ve alışkanlıklarından etkilenmemek, uzun süre izlerini taşımamak mümkün değildir. Ancak soruna sınıflar düzeyinde baktığımızda, bireyin kişiliğini esas belirleyen, onu şekillendiren, yoz ya da disiplinli kılan, üretim ilişkileri, onun üzerinde yükselen sosyal yaşamı ve sınıf karakteridir. Burjuvazi ne kadar özel mülkiyeti herşeyin üzerinde gösterse de, "mülkiyet kimde ise güç onda" kültürü ile kişileri bireysel kurtuluşa yöneltmeye, mülkiyet delisi kaderci kişilikler yaratmaya çabalasa da, gerçek yaşama damgasını vuran sınıflar arasındaki nesnel çelişkiler son tahlilde bunu boşa çıkarır. Zira modern üretim süreci ve ilişkileri, işçi sınıfının yaşam mücadelesinde ortak üretimi, dayanışmayı, kollektifizmi zorunlu kılmaktadır. Üretim alanında edindiği disiplin, emek gücünü satarak kurduğu yaşam biçimi, modern makinanın zorladığı kollektif üretim ve dayanışma ruhu, onun kişiliğinin şekillenmesinde belirleyici bir rol oynar.

Burjuvazi üretimin düzenini ve sürekliliğini korumak, kar payını artırmak için bazı iş yasaları ve kurallar koymuştur. İşçiler bu kurallara uymak zorundadır. İşbaşı saatinden iş bırakma, dinlenme , yemek saati ve tuvaletine kadar, bir kurallar zincirine bağlıdır. İşe girebilmek için bu kuralları peşinen kabul etmek zorundadır; uymadığın takdirde işverenin işine son verme hakkı vardır. Elbette burjuvazinin bu uygulamalarla, öz olarak amaçladığı, boyun eğen, kaderci, kendisinin ebedi çıkarlarına dokunmayan bir "makina insan" yığını yaratmaktır. Ancak giderek derinleşen sınıf çelişkileri sonucu, bu durum burjuvazi aleyhine sonuçlar yaratır, onun varlığını ortadan kaldırma mücadelesinde bir sınıf disiplinine dönüşür. Marksizmin belirttiği gibi, "kapitalizm bir yandan gelişmesini sürdürürken, diğer yandan farkında olmadan kendi mezar kazıcılarını (proleter sınıfı) beraberinde yaratır." Burjuvazinin bu dayatmacı disiplini, proleterin yaşamını sürdürmesinin zorunlu bir koşulu olmuştur. Onun tüm yaşamını düzenleyip programlayan bir etkene dönüşmüştür. Fakat bu zorunlu disiplin onun tüm yaşamına yansır. Sosyal ilişkilerinde, evinde ve giderek örgütsel faaliyetinde, disiplin ve kollektivizm onun için vazgeçilmez bir durum halini alır.

Kendi yaşamını disipline ettiği gibi, ilişkilerini ve örgütsel faaliyetini de disipline eder. Çünkü dağınıklık, işi kendi haline bırakmak, ilkeleri çiğnemek, bireysel başarıların peşinden koşmak, onun yaşamına yabancıdır. Üretim alanındaki dayanışma, kollektivizm, disiplin onun doğal karakteri olur. Kazanmanın tek yolunun dayanışmaktan, kollektif başarılardan geçtiğini fabrikasındaki pratik eylemliliklerle yüzlerce kez yaşadığı için, bu onun bilincine yer eder. Onun içindir ki aile ilişkileri, dostluk ve yoldaşlık ilişkileri, fedakarlık vedayanışma temeli üzerinde yükselir. Proleter yaşamı ve sınıf karakteri gereği devrimci örgütsel disipline ve ilkelere yabancı değildir. Disiplin onun için bir yük değildir, tersine, disiplinsizlik onun yaşamını altüst eden bir yaşam biçimidir. Proleterin kişilik özellikleri üretim ilişkileri içinde şekillendiği için, düzenle olan ilişkisinde de belirleyici olan bu üretim alanındaki sınıf çıkarları çatışmasıdır. Bu da onu bireysel kurtuluştan, düzenden, kariyerizmden koparan başlıca etkendir. Zira proleterin, küçük-burjuvazinin tam tersine, bireysel kurtuluşu sınıfsal kurtuluşuna bağlanmıştır. Kurtuluş fabrikadaki arkadaşını dıştalayarak, ona zarar vererek değil, ancak onunla dayanışarak ve kollektif direniş sergileyerek mümkündür. Ama bir bakkal, manav, kasap ve benzeri marjinal küçükburjuva kesimler ise, tam tersine, yanıbaşındaki meslektaşını iflas ettirmek, kendi kar payını daha da arttırmak çabasındadır. Birincisi (proleter), kişilik özelliklerini ortak üretimden, disiplinli yaşamaktan, sermaye ile çatışmaktan alırken ve kurtuluşunu meslektaşları ile sıkı dayanışmakta bulurken; ikincisinin (küçük burjuva birey) kişiliği, düzensiz ve disiplinsiz yaşam, meslektaşı ile rekabet, onun iflası ve ortadan kalkması üzerinde şekillenmektedir. Proleter devrimcisi alışkanlık ve özelliklerini, çelik disiplinini devrimci hareket içinde taşıdığı gibi, küçük-burjuva kişilik de tüm alışkanlıklarını ve hastalıklarını devrimci harekete taşır; hareket içerisinde eriyip yeni proleter karakter şekillenene kadar bu devam eder.

Örgütsel faaliyet içerisinde küçük-burjuva kişilik, kendini, sınıf mücadelesine yaklaşımda iki farklı tutumda somutlaştırır. Ya düzenle bağlarını koparamadığı için düzenden belli oranda beklentisi vardır. Mücadelede ürkektir, kendine güvensizlik duyar, olay ve olgulara sağdan yaklaşmayı tercih eder. Ya da düzenle bağlarını koparmıştır, beklentisi yoktur ama, yılların şekillendirdiği disiplinsiz, kişisel rekabete yatkın, ve kısa yoldan kazanma hırslı kişilik özellikleri gereği, sorunlara soldan yaklaşır. Disiplin ve kurallar ona göre mücadelenin yavaş yürümesinden başka bir şeye yaramaz. Yani küçük-burjuva ihtilalci kişiliktir ikincisi.

Birinci kişiliğin (sorunlara sağdan yaklaşan) mücadele alanına yansıması ve sonuçları: Sınıf konumu ve ilişkileri gereği disiplinsizdir. Kazanmanın ve belli bir kariyere sahip olmanın yolunu yoldaşlarıyla rekabette arar. Bu sınıf karakterini kişiliğinde somutlaştırdığı için, her zaman kişisel kaygıları önplandadır. Onun yaşamı "acabalar" üzerine kuruludur. Yoldaşlarının eleştirisini kendisini harcamak için kurulmuş tuzaklar olarak görür. Örgütsel disiplin uygulamak ona yapılmış en büyük haksızlık sayılır; çünkü yaşam tarzı gereği, disipline yabancı ve dağınıktır. Örgütsel yaşam içerisinde bunu aşamadığı ve üstüne gidildiği zaman, başta kendine güvensizlik gelişir. Ve mücadele alanına ürkeklik, süreci her zaman geriden takip etmek, hedef belirlemekte çekimser davranmak, zoru başarmak yerine üstünden atlamak olarak yansır. Kendi elindeki güçleri harekete geçirmekte yetersiz ve bu güçlerin ihtiyaçlarına cevap verip organizasyonunu yapmakta çekimser davranarak, sağa sapmalara neden olur. Çevre ilişkilerini örgütlü güçlere dönüştürmez, çünkü kişisel kaygıları buna engeldir. Kendine güvensizlik ve "acaba"ların yarattığı ruh haliyle, kaygı ve eleştirilerini örgüt organlarında ve muhataplarıyla tartışmaktan kaçınır. Bu durum onu sürekli kendi içinde çelişki taşımaya ve deşarj olma yollarını aramaya sevkeder. Yani dertleşeceği bilirilerini arar. Dertleşeceği kişiler de çoğu zaman alt ilişkileri olur. Ona göre sürekli kendisi haksızlığa uğrayandır. Bu ruh hali, alt ilişkilerle dertleşmesinde birçok gereksiz sorunu aktarıp, gereksiz bilgi vermesine yolaçar. Kendisini acındırma psikozuna girer. Bu gereksiz davranış ilişkilerinde laçkalık, yoldaşlara ve onların şahsında örgüte güvensizlik yarattığı gibi, illegaliteyi de ortadan kaldırır.

Sorunları muhataplarıyla konuşmak ve çözümü örgüt organlarında aramak, biricik devrimci davranıştır. Bu sınıf mücadelesine hizmet edeceği gibi, sadece "deşarj" olmak gibi hastalıklı ruh haline yenilmekten de bizi alıkoyar. Farklı alandaki ve konumdaki bir yoldaşa verilecek gereksiz bir bilgi örgüt güvenliğini tehlikeye sokar, günün birinde bizi ya da yoldaşlarımızı düşman karşısında zor duruma düşürebilir. Dolayısıyla bilinçsizliğin ya da kendine güvensizliğin ürünü bu davranış, sonuçta düşmana hizmete dönüşür.

Aynı şekilde (ikinci kişilik) de, devrimci mücadele içerisinde olgu ve olaylara sürekli soldan yaklaşmak da, küçük-burjuva gururun, maceracı ruh halinin mücadeleye yansımasından başka bir şey değil. İncelendiğinde görülecektir ki, birincisinden (sağ sapmadan) farklı radikal ("gözü kara"!) bir yön taşısa da, örgütsel faaliyette yarattığı tahribat aynıdır. Örgüt disiplinini çiğneme, her şeyin merkezine kendisini koyma, vb. davranışlarla, sürekli ve kalıcı bir örgütlenme yapısının oluşmasının önünde engele dönüşür. Kısa vadeli başarılarla kısa süreden sonuç olma anlaşıyı hakim olduğunda, uzun vadeli sınıf çıkarlarını arka plana iter. Karşısındaki düşman gücü her zaman küçümsediği gibi, zaman zaman yoldaşlarına da tepeden bakar. Birincisinden farklı olarak, sınıf mücadelesinde atılganlığı, militanlığı ve fedakarlığıyla kısa dönemde başarılar sağlar. Heyecan yaratır, sağcı ve uzaktan kumandacılığa darbe vuran olumlu özellikleri olmasına rağmen, uzun sürede bu davranış bir çizgi haline getirildiğinde, kısırlığı ve çapsızlığı yaratır. "Pervasızca" davranışlarıyla illegaliteyi ortadan kaldırır, kendini herkesin yerine koyarak semtten semte koşturur. Bu ise, birim örgütlenmelerini oluşmasına engeller, örgütsel güvenliği tehlikeye sokar. Faaliyet içerisindeki militanların inisiyatiflerinin gelişmesini engeller. Ve sonuçlarıyla değerlendirildiğinde, "SOL"culuğun da "SAĞ"cılık kadar tehlikeli ve aynı sınıf karakterinin iki farklı kişilik yansıması olduğu görülü.

Ancak proleter sınıfın çelik disiplini, bu iki tipin etki alanını sınırlayarak, sürekli bir denetimle kendi potasında eritip yeniden şekillendirebilir. Bu unsurlara proleter devrimci kişilik kazandırabilir. Lenin'in, *"Bolşevizmin, anarşizme benzer yanları bulunan ve ondan birşeyler alan ve tutarlı bir proleter sınıf savaşımının koşullarını ve gereklerini ölçüp biçmeyen şu küçük-burjuva devrimciliğine karşı uzun yıllır süren bir savaşım içinde biçim-lendiği"*ni özellikle vurgulayan sözleri ne dikkat çekerek bitiriyoruz yazımızı.(*"Sol" Komünizm*, Sol Yayınları, 5. baskı, s.21)

TEKOŞİN

AGİK zirve toplantısı

Emperyalistler arası çelişki ve çatışma derinleşiyor

Budapeşte'de 5 Aralık günü yapılan Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı (AGİK) zirve toplantısı, emperyalistler arasındaki çelişkilerin doğrudan tartışıldığı, tarafların birbirlerini açıktan suççladıkları bir panele dönüştü ve tam bir fiyasko ile sonuçlandı.

Bugüne kadar yapılan zirve toplantıları, ikinci emperyalist savaşın yarattığı statüko ve güçler dengesi gereği suya sabuna dokunmayan genel ve soyut gündemlerden oluşuyordu. Bu tür toplantılar, '75 yılında Helsinki'de imzalanan "nihai sened"in sözde öngördüğü ve günübirlik bizzat kendileri tarafından ayaklar altına alınan barış, demokrasi, silahsızlanma, işbirliği ve dayanışma, insan haklarına saygı üzerine ikiyüzlü konuşmalarla geçer ve zirve ortak bir bildiri ile sonuçlandırılırdı.

'90 yılında, Körfez savaşının arifesinde, Paris'te yapılan zirve toplantısı ise bir ara döneme tekabül etmişti. Doğu Blok'u tamamen dağılmış ve Sovyetler birliği çözülme sürecinin eşiğine gelmişti. Bu nedenle emperyalist şefler bir yandan Körfez savaşının son hazırlıklarını yaparlarken, öte yandan Gorbaçov'un figüran olarak katıldığı zirve toplantısını "soğuk savaşın sonu", "Yalta'nın sonu" ilan ederek adeta bir kutlama toplantısına dönüştürmüşlerdi.

Budapeşte zirvesine kadar geçen süre içinde dünyada, esas merkezini Avrupa'nın oluşturduğu hızlı değişiklikler yaşandı. Kapitalist emperyalist sistem dünya halkları üzerinde mutlak egemenliğini sağladı, geçmişte yitirdiği kalelerini tek tek yeniden fethetti. Bu aynı zamanda, Avrupa'daki ittifaklar ve güçler dengesinde köklü bir değişiklik demekti. Bu nedenledir ki, Budapeşte'deki zirve toplantısı, emperyalist mihrakların kendi aralarında çatıştıkları ve birbirleriyle hesaplaştıkları bir panele dönüştü.

Eski Yugoslavya'daki durum ve NATO'nun doğu Avrupa'ya doğru genişletilmesine karşısında Rusya'nın tutumu zirve toplantısının başlıca gündemini oluşturdu. Somut tutum takınmayı gerektiren bu tür sorunlar karşısında, geçmişteki nin tersine, katılan delegasyonlar tavırlarını açıkça ifade etmek zorunda kaldılar.

Sorunların başında kuşkusuz eski Yugoslavya'daki savaş gelmektedir. Emperyalistler arasındaki çelişkiler, şimdilik , tam bir kan gölüne dönüşen bu ülke üzerinde yoğunlaşmaktadır. Önerilen çözümlerin tümü de savaşı körükleyici bir özelliğe sahiptir. Birbirine boğazlatılan masum halkların sırtında adeta bir satranç oyunu oynanmaktadır.

Bu nedenle eski Yugoslavya üzerine yapılan tartışmalar bu halkların geleceği üzerine değildir; emperyalistler arasındaki yeni mevzilenmelerin ve ittifak arayışlarının ifadesidir.

ABD ve Almanya, Sırbistan'ın batıya doğru ilerlemesini dizginlemek için, Bosna-Hersek'e uygulanan silah ambargosunun kaldırılmasını talep etmektedir. Bu alanda ABD ile Almanya arasında oluşan konjonktürel ittifak farklı çıkarlara dayanmaktadır. Yugoslavya'nın dağılmasıyla birlikte Hırvatistan ve Slovenya Almanya'nın nüfuz alanları haline gelmiştir. Almanya, bu nüfuz alanına karşı güçlü bir "Büyük Sırbistan"ın oluşturulmasına karşı çıkıyor. ABD ise, Ruslar ile Sırplar arasındaki tarihsel ittifak nedeniyle, güçlü bir Sırp devletinin Rusya için iyi bir dayanak olacağını ve onun yayılmacı politikasına hizmet edeceğini düşünüyor. Ayrıca ABD Balkanlarda geleneksel bir müttefike sahip olmadığı için

Bosna-Hersek üzerinden uzun vadeli bir yatırım yapmaya çalışıyor. Rusya'nın neden Sırp milliyetçiliğinden yana tavır aldığı da kendiliğinden ortaya çıkıyor.

Geriye İzzetbegoviç tarafından Budapeşte zirvesinde açıkça teşhir edilip kınana İngiliz ve Fransız emperyalizminin tavrı kalıyor. Bu iki ülke şimdilik Balkanlarda birlikte hareket ediyorlar. Özellikle Fransa, her ne kadar Bosna-Hersek halklarının yanında olduğu görüntüsü çizmeye çalışsa da, ikiyüzlü bir biçimde el altından Sırpları desteklemektedir. Kuşkusuz Fransa ve İngiltere de bölgede ortak çıkarlara sahip değildir. Onlara biraraya getiren faktör Almanya'nın burada elde ettiği mevzilerdir. AET içinde pürüz çıkmaması için Balkanlarda oynanan oyunlara doğrudan ve açıktan karşı çıkmaya cesaret edemiyorlar. Fakat aleylerine oluşan dengesizliği gidermek için Sırp şovenizmini destekleyerek doğuda Almanya'yı dizginlemenin yollarını arıyorlar.

AGİK'in misyonunun barışı sağlamak olduğu iddia edilse de, artık iyiden iyiye dışa vuran emperyalistler arası rekabet ve çatışmayı gizlemek mümkün olamıyor. İğrenç çıkarları için birbirlerine karşı sürdürdükleri hegemonya mücadelesi uğruna masum halkları birbirlerine boğazlatıyorlar.

AGİK zirve toplantısının ikinci önemli konusunu, ABD'nin doğu Avrupa ülkelerini NATO'ya üye yapma önerisine Rusya'nın gösterdiği tepki oluşturdu. Bugüne kadar bekletilen ve artık ifade edilen bu tepkide şaşılacak bir yan yoktur. Rusya, düne kadar birçok alanda Batı ile başa oynayan Sovyetler Birliği'nin esas mirasçısıdır. Bu nedenle sıradan bir güç sayılamaz. Küçümsenmeyecek yayılınacı ve hegemonyacı niyetleri mevcuttur ve bu alanda pratik adımlar da atmaktadır.

Sovyetler Birliği'nin çöküş sürecine girmesiyle birlikte gözlemlenen ABD/ Rusya "dostluğu" uzun bile sürdü. Bu iki gücün artık ifade edilmeye başlanan ciddi ve uzlaşmaz çıkar çelişkileri mevcuttur. ABD, NATO aracılığıyla doğu Avrupa'da Rusya'ya karşı konumunu pekiştirmek istemekt, ve eski Sovyetler Birliği'nin müttefiği ülkeleri askeri kıskaca almayı hesaplamaktadır. Böylece Rusya'nın nüfuz alanı daraltılmış olacaktır.

Zirve esnasında bu konuda bile emperyalist şefler arasında ciddi pürüzlerin ve anlaşmazlıkların çıktığı, kamplaşmalar oluştuğu görüldü. F. Mitterand; NATO'nun genişletilmesiyle Rusya'nın kıskaca alınacağını ve bunun eski blokları yeniden diriltmekten daha kötü bir şey olmayacağını belirterek, üstü kapalı bir biçimde ABD'ye karşı Rusya'nın yanında tavır takındı.

Avrupa "demokrasi"sinde 5 milyon insan evsiz ve her türlü insanca haktan mahrum yaşıyor

Resmi verilere göre 55 milyon AT yurttaşı yoksulluk sınırında ya da bu sınırın altında yaşıyor. Bu, Avrupa Topluluğu ülkeleri toplam nüfusunun %15' demektir. Yoksulluk esas olarak son yıllarda devamlı olarak artmakta olan işsizlikten kaynaklanıyor. Uluslararası toplumsal örgütler federasyonu FEANTSA'nın son verilerine göre 5 milyon evsiz insan "demokratik" ve "insan haklarının kalesi" Avrupa Topluluğu sokaklarını doldurmakta. Bu 5 milyon insan yalnızca evsiz bırakılarak cezalandırılmıyor, devamlı ikamet adresi gösteremediklerinden her türlü sosyal yardım olanağından da mahrum bırakılıyorlar. Doğal olarak seçme ve seçilme hakları da ellerinden alınmış oluyor. "Kültür ve insanlık" beşiği Fransa'da 2 milyona yaklaşan evsizlerin kampinglerde dahi kalmalarına izin verilmiyor. AT genelinde tüm evsizlerin çocuklarını okal gönderme hakları dahi bulunmamakta.

Burjuva demokrasisinin ne menem bir demokrasi olduğunu görmek için yalnızca bu rakamlar bile yeterlidir. İşçiler için yalnızca tek demokrasi vardır: Proletaryanın sosyalist demokrasisi. Gerisi yalan ve aldatmacadan başka birşey değildir.

İtalya: Sendika bürokrasisinin ihaneti

İtalya'da 2 Aralık günü için alınmış olan genel grev kararından son anda vazgeçilmesi yalnızca Berlusconi ve faşist ortaklarına değil, yanısıra gelişmeleri dikkatle izleyen diğer Avrupa ülkelerine de rahat bir nefes aldırdı.

İtalya'da son yılların en güçlü işçi hareketliliği yaşanıyor. Hızlı bir biçimde gelişen ve birbirini izleyen eylemlerin etkisi Berlusconi hükümetini sarsmakla sınırlı değil. İşçi sınıfının pratikte attığı adımlar, değişik katmanlardan emekçilerin, öğrencilerin, vb. milyonlar halinde sokaklara dökülmesinin önünü açtı. Her ne kadar umursamazlık görüntüsü çizilmeye çalışılmışsa da, bu eylemlilik İtalya'da olduğu kadar Avrupa'da da egemen sınıfları tedirgin etti.

Burjuva düzeni endişelendiren, işçi sınıfının inisiyatifinde gelişen güçlü bir kitle hareketinin baskısı sonucunda liberal ekonomi politikasında gedikler açılmasıdır. Düzenin böyle bir gelişmeyi kaldırmaya gücü olmadığı gibi, mevcut hükümetin dışında hemen devreye sokabileceği sağlam yedek alternatiflere de sahip değildir.

Bu nedenle egemen sınıfların sözcüleri, hararetin yükselmeye başlamasıyla birlikte, düzenli olarak Berlosconi'nin işçileri kışkırtıcı açıklamalarına şerh düşme ihtiyacı duydular. Sosyal barışın öneminden, sorunları sendikalarla diyalog içinde çözmeye çalışmanın gerekliliğinden sözettiler. Başka bir ifadeyle, henüz misyonunu tamamlamamış Berlosconi hükümetinin geleceğinin tehlikeye düşmesini istemediler.

Sınıf hareketinden rahatsız olan bir diğer kesim ise sendika bürokrasisidir. Berlusconi'nin deyimiyle, sendikalar sınıf üzerindeki etkinliklerini korumak ve sağlamlaştırmak için bir sembolik "ayin" örgütlemek istemişler ve epey nazlandıktan sonra genel grev çağrısında bulunmuşlardı. Ancak sendika bürokratları kısa sürede korktuklarının başlarına geleceğini gördüler. Hızla gelişen ve radikal biçimler almaya başlayan sınıf hareketinin kendi denetimlerinden çıkmaya başladığının en iyi onlar farkındalar.

Diğer yandan önemli bir başka nokta daha var. İtalya'daki sınıf eylemliliğinin daha ileri boyutlar kazanması, düzene kayda değer ekonomik tavizler dayatması, Avrupa'nın bir çok ülkesinde işçi hareketi üzerinde etkisini hissetirecekti. Zira, Belçika'da, Fransa'da ve İspanya'da da daha mütevazi boyutlarda bir toplumsal hareketlilik sözkonusudur. İtalya'daki hareketlilik bu ülkelerdeki işçi hareketine de ivme kazandırabilecekti. Bu nedenle sözkonusu ülke hükümetleri ve egemen sınıfları İtalya'daki bu eylem dalgasının bir an önce dinmesini sabırsızlıkla bekliyorlardı.

İtalya'da işçi sınıfının talepleri nelerdi ve sendikalar ne kadar ile yetinilmesi gerektiğine karar verdiler?

1995 yılı bütçe tasarısının emekçilerin sosyal kazanımlarına, özellikle de emeklilik ödeneklerine ilişkin kapsamlı saldırı programı işçi sınıfının ayağa kalkmasına vesile olmuştu. Ama sınıftaki öfkenin ve mücadele isteğinin derinliklerinde köklü toplumsal sorunlar vardır. Bugünkü talepler henüz fazla bilince çıkamamış, somut bir biçimde formüle edilememiştir. Ama liberalizmin yarattığı ağır sonuçlar hedeflenmekte, bu politikadan vazgeçilmesi istenmektedir.

Sendika bürokrasisinin tek talebi ise, hükümetin kendilerini muhatap alması ve toplumsal sorunların çözümünde ortak bir diyalog içine girilmesi idi.

Berlusconi başlangıçta nazlansa da, sonuçta işçi sınıfının ortaya koyduğu kararlılık karşısında sendika bürokratlarıyla görüşmek zorunda kaldı. 22 saat süren bir görüşme yapıldı. Sendika bürokratlarının talepleri pratikte hükümet tarafından sözde kabul edilmiş, dolayısıyla işçi eylemlilikleri gereksizleşmişti. Bu nedenle 2 Aralık genel grevinden vazgeçildiği açıklandı. CGIL Genel Sekreteri Sergio Cofferati, "biz talep ettiğimiz yakın sonuçları elde ettik" diyerek kendi ihanetlerine övgü diziyordu.

Berlosconi toplantının ardından şunları söyledi: Bu herkes için bir zaferdir, sağduyu ve aklın zaferidir. Emeklilik muharebesi artık bitmiş ve emeklilik reformunun muharebesi başlamıştır. Açıkçası, saptanan ekonomi politikasının uygulanmasına devam edilecekti.

Ancak asıl altı çizilmesi gereken şudur ki, sendika bürokratlarının ihaneti yalnızca bir erteleme işlevi görecektir. Son sözü işçi sınıfı söyleyecektir. Çünkü onları ayağa kaldırılan nedenler ortadan kalkmamıştır.

Bir yoldaşın üyelik başvurusu

"Siyasal geleceğimi EKİM'le birleştirmek istiyorum"

1968 Kürdistan'ın bir ili doğumluyum. İlk hatırladıklarım, evin geçimini sağlamakla yükümlü babanın İstanbul'da olduğu, evin diğer bireylerinin de ağa malı tarlada çalıştıklarıydı. Okulun ilk sınıfını aileden uzakta, ilçede dedemin yanında okudum. Yıl 1974, dört kardeş anne ve baba İstanbul'a taşındık. İlkokulu bitirdikten ve ilkokulun yaz dönemlerinde dahi çocuk fizikiyle yapılabilecek işleri yaptım. Halde su satmak, otogarda sakız satmak vb. Daha sonra ortaokul yaşantısı ile beraber o günün Türkiye'sinin devrimci atmosferini ve karşı devrim hareketini de görmeye başladım Okulda daha ileri sınıfların yaptığı boykotlara, öğretmen sürülmelerine karşı ortaya koydukları eylemliliklere kaçınılmaz olarak katılmaya başladım. Gerek geldiğim şehir, gerekse de aile içinde sürekli bulunan o günün devrimci-demokrat akraba çevresi gözönüne alındığında, bugünkü siyasi yaşam çizgimin temellerinin de o devrede atıldığı görülebilir. Aile olarak geleneksel tarzda dini inançlar olarak alevilik, siyasi bağlılık olarak da CHP sempatizanlığı ağır bir yer işgal ediyordu, düşüncelerde ve yaşam tarzında. İstanbul gibi bir çevrede gerek mahalle ve gerekse de tüm okul yaşantım boyunca siyasi bilincim ve örgütlü mücadele isteğim netleşinceye dek aleviliğin toplum gözündeki konumu nedeniyle büyük eziklik ve kavgalar verdiğimi belirtmek istiyorum. Tüm orta okul yaşantısı boyunca da yaz aylarını çalışarak geçirdim. Şunu da bu arada belirtmek gerekir sanırım. Çevre alışkanlıklarım ne olursa olsun sosyalizme bağlılığım, bilince tam olarak çıkaramazsam bile, oldukça güçlüydü. Ortaokula gidiş gelişlerde yürüdüğüm yol fabrikaların yoğun olduğu bir bölgeden geçiyordu. Hemen hemen her fabrikada bir grev tabelası, grev gözcüleri, tabelalarda ise grev günü sayısı yazılıydı. Duvarlar devrimci şiarlarla doluydu. Özellikle unutamadığım "Tek yol devrim!" şiarıydı. Ve işçiler sokaktaydı. Hergün onlarca devrimcinin ve karşı-devrim güçlerinin çatışmasıyla doluydu gazete sayfaları.

Ve tüm bu atmosfer içinde bıçakla kesilmiş gibi gelinen 12 Eylül sabahı... Bununla birlikte lise yaşantısı başlangıcı... 12 Eylül'le birlikte uzun zaman sürecek depolitizasyon, sömürü ve süngü ucu dönemi... Bu tarihten itibaren 12 Eylül öncesi devrimci atmosferinin sonrasına yansımaması nedeniyle "sosyal demokrasiye", özellikle 1983 "sivil demokrasi" dönemiyle birlikte İnönü şahsında SHP'ye doğru yöneliştir benim için. Bu dönem 1991 erken genel seçimlerinin sonrasında oluşan koalisyonun ilk icraatlarına kadar sürdü. Bundan sonrası 1993 Eylül'üne kadar devrimci hareketleri izlemek ve tahlil etmek süreci olarak değerlendirilebilir. 1993 Eylül'ü EKİM'le tanıştığım ve yaşantı olarak dönüm noktası teşkil eden tarihtir.

Türkiye dünya kapitalist gelişme sürecine oldukça geç girmiş bir ülkedir. Dünya kapitalizmi emperyalizme dönüşerek bir dünya sistemi olarak gelişmesini sürdürmüştür. Büyüyen (1950'den itibaren tarımda makinalaşarak) Türkiye kapitalizmindeki eşitsiz gelişme son bir kaç seneye kadar bu sürecin doğrudan devlet tarafından yerine getirilmesini zorunlu kılmıştır. 1950'den günümüze sürekli gelişen, başta büyük toprak ağalarıyla ortaklık temelinde iktidarı paylaşan burjuvazi, gelişme süreciyle birlikte feodalizmi tasfiye ederek iktidarda tek başına kalmıştır. Bu nesnel gelişmenin sonucunda ise Türkiye'nin temel çelişkisi emek-sermaye çelişkisi haline gelmiştir. İşçi sınıfı devrimci mücadelesine ağırlıklı bir güç olarak girmiştir. Her toplumsal saldırıya karşı çıkan, bunu devrimci bir tarzda gösteren sınıf olmuştur proletarya. İşçi sınıfı tarihi bunun örnekleriyle doludur. Ne yazık ki geleceğin toplumunu yaratmada basamak oluşturacak eylemlilikler dışında net bir kazanım elde edilememiş ve gelen kuşaklara aktarılamamıştır. Bunun da nedeni niyetlerden ötedir; önderlik iddiasındaki hareketlerin hiçbir zaman sınıfın gerçek önderliğini pratikte ve teoride sergileyememeleri, küçük-burjuva popülizmine sarılmalarıdır.

12 Eylül karşı-devrim darbesiyle devrimci yükseliş kolay bir yenilgi ve yıkım yaşamış, bu moral bozukluğu yine işçi sınıfının kendiliğinden de olsa mücadele sahnesine çıkmasına kadar sürmüştür. Bu tarihten sonra Türkiye toprağının

yeni bir kolay yıkıntıya mı yürüyeceğiz, yoksa proleter sosyalizme doğru mu yürüyeceği sorusu komünistlerce sorulmuş ve geçmiş küçük-burjuva popülizminin eleştirisine girişilerek sosyalist bir ideolojik platform oluşturulmuştur.

Türkiye devrim toprağıdır ve devrim isteği nesnel gerçekliğe dayanıyor. Bu gerçekliğin hayata geçirilmemesinin temelinde sınıf temeline dayanan illegal ihtilalci sınıf partisinin oluşturulamaması yatmaktadır. 1950'lerden günümüze kadarki süreç üç karşı darbe ve devrimci yükselişi beraberinde getirmiştir. Bugün Türkiye coğrafyasındaki temel çelişki emek-sermaye çelişkisidir. Savaş artık burjuvazi ile işçi sınıfı arasında olacaktır. Yaşana kirli savaşın, açlığın, sefaletin, şiddetin tek sorumlusu kapitalist sistemdir. Çözüm proletaryanın iktidarındadır. Çözüm sınıfın ihtilalci illegal partisinin yaratılmasında ve onu kucaklamasındadır. Bugün tüm güçleri demokrasi isteği ile seferber etmek ve bunun teori ve pratiğinin faaliyetini yürütmek tam bir ham kafalılıktır. Şu bir gerçektir ki, Türkiye'de burjuva demokratizmi anlamında da olsa demokrasiden ezilenler adına sözetmek mümkün değildir. Ama bu gerçeklik başka bir doğruyu beraberinde kaçınılmaz olarak ortaya koymaktadır. Bugün elde edilememiş tüm demokratik kazanımların önüne set çeken sermayenin iktidar varlığıdır. Onu tarihin çöplüğüne atmadan işçi sınıfının şahsında tüm ezilenlerin kurtuluşunun ve yarınını güvenceye almasının başka olanağı yoktur. Demokrasi proleter sosyalizme yürümedeki geçiş süreci içerisindeki pratikte ve mücadelede kazanılacak ve nihayetinde proletarya diktatörlüğüne yürümede ve elde etmede sürekli olacaktır.

EKİM ile örgütsel beraberliğim birinci yılını doldurmak üzeredir. Bu bir yıllık mücadelede bütünselliği içinde daha öncesinden bilincimde oluşan ve cevap bulamadığım çelişkilerin büyük bir aydınlanmaya ve çözüme doğru ilerlediğini söylemek çok doğru olacaktır. Bu süre içinde marksist-leninist bir hareketin partileşmeye doğru "cüretli" adımlarla ilerlerken, proleterin potansiyel olarak içerisinde barındırdığı o muazzam gücü açığa çıkarırken, bireye devrimcileşmeye doğru nasıl da hızlı adımlarla yol aldırdığını gerek kendi pratiğim gerekse de ilişkide olduğum işçilerin pratiğinden görebiliyorum. Bugünün Türkiye'sinde küçük-burjuva popülizmini sarılarak ayakta durmaya çalışanlar hızla tasfiyeciliğe, reformizme, liberalizme doğru yol alırken, EKİM'in her geçen gün güçlenmesi ve devrimi kucaklamasının sırrı nedir? Bu sır marksist-leninist yöntemin devrim toprağında yeşermesidir. Ve yeşermeyi meyveye çevirecek güç ise EKİM'in ideolojik platformu teori ve pratiğidir. Bu teori ve pratiktir ki sarsılmaz bir iradeyle büyümekte ve Türkiye nesnelliğini tahlil etmektedir. EKİM ile girdiğim eğitim süreci ile birlikte en önemli kazanımım marksist-leninist yöntemi kavramaya başlamam olmuştur. Bu yöntemle geçmişi anlamak, bugünü tahlil etmek ve geleceği yorumlamak mümkün olmuştur. SHP sempatizanlığından kopup proleter sosyalizmiyle bütünleşmek, benim için muazzam bir gelişmedir. Bu EKİM'in üstünlüğüdür. Daha öncesinde PKK şahsında Kürt özgürlük mücadelesini şiddetle eleştiririken bugün sınıf bakışıyla desteklemek bakışaçısına ulaşmam yine büyük bir gelişmedir. Bu da yine EKİM'in ideolojik üstünlüğünü göstermektedir.

Tüm bu yazılanlardan sonra artık önümde kaçınılmaz bir bilinç zorlaması duruyor. EKİM'le siyasal geleceğimi sonuna kadar sürdürmek, EKİM'in ideolojik perspektiflerini teorisini pratiğini kucaklamak ve sınıfa yaymak.

1985 yılında Endüstri Meslek Lisesinden mezun olur olmaz, işçicilik hayatına, yani proletarya ordusuna bir nefer olarak katıldım. Geride bıraktığım bu dokuz yıla yaklaşan dönemi kendim ve siyasi geleceğim açısından yaşamış olmak büyük bir avantaj oldu. Bu dönem içerisinde sayıları 10'u geçen metal ve sanayi iş kollarında makina teknisyeni olarak çalıştım. Bu farklı işyerlerinde değişmeyen tek şey sömürü ve daha fazla sömürüydü. Kesin olan bir diğer temel gerçek de; burjuvazinin tam anlamı ile büyük bir örgütlülüğe sahip olduğu ve asalak düzenlerini bu örgütlülükle sürekli kılabildiği idi. Öyleyse sınıfa karşı sınıf bilinciyle hareket etmeliydim. Örgütlü mücadele geleceğim nettir. Bu netlik EKİM saflarıdır. Proletarya ordusunun neferi olarak bilincim yettiğince her türlü mücadeleyi göstereceğimi ifade etmek ve örgütsel bütünleşmeye doğru ilk somut adım olarak da bu metnin aday üyelik başvurusu olarak dikkate alınmasını belirtmek istiyorum. Bugün ve yarın sınıf devrimciliği günüdür. Öyleyse bunun gereklerini yerine getirmede bu olanağı görmeliyim. Yoldaşça selamlar.

Ağustos '94

Okurlardan / Yoldaşlardan...

"Adil Düzen"baz RP ve anti-RP'ci düzenbazlar

Kapitalizm, nispeten istikrarlı dönemlerinde alt sınıfları düzen partilerine bağlamakta genellikle zorlanmamaktadır. Düzenin krize girdiği/yapısal kiriz içinde bulunduğu dönemlerde ise bu kesimlerin düzen dışı kanallara akma eğilimleri artmakta ve bu nedenle burjuva yasal çerçevede "radikal" çıkışlar gösteren sözde düzendışı siyasi yapıların popülariteleri de yükselebilmektedir. Türkiye kapitalizminin ekonomik ve siyasi krizinin iyice derinleştiği bugünkü koşullarda, esnafın, küçük-üreticilerin, metropollerde yaşayan kent yoksullarının alternatifsizlik içinde RP'ye yönelmeleri ve RP'yi bir umut olarak görmeleri de bu çerçevede bir gelişmedir.

Gerçekten de RP düzene karşı gelişen bu toplumsal muhalefeti kendi adına örgütleme başarısını göstermiştir. Ve bunu yaparken de "din"i bir propaganda aracı olarak değil, örgütleyici, birleştirici bir unsur olarak kullanmıştır. Açıkçası, savunduğu "şeriat düzeni" değil, bizzat "adilane bir düzen"dir. Sorun sistem sorunu değil, sistemin "eşitlikçi" kılınması sorunudur. Bu anlamda RP'nin ekonomik alanda birkaç düzenlemenin dışında (faiz değil kar ortaklığı!), toplumun huzursuz ve yıkımın eşiğindeki yığınlarını düzlüğe çıkarabilecek toplumsal-iktisadi hiçbir projesi yoktur, olamaz da.

RP'nin gerçek niteliğini geçtiğimiz günlerde Erbakan'ın Amerika ziyareti de gösterdi. Hoca ABD ile temel noktalarda anlaştıklarını ve hatta onların bir "milli görüşçü" olduklarını söyledi. Bu ziyaret RP'nin "taklitçi-icazetçi" diğer partilerden bir farkı olmadığını gösterdiği gibi, aynı zamanda ABD emperyalizminin RP için biçtiği elbisenin ilk provasıydı da.

Diğer yandan RP'nin gençlik örgütü MGV'nin düzenlediği miting, RP üzerinde son dönemde iyice görülür hale gelen pisliğin gölgelenmesi amacının yanısıra "Sırp mezalimini telin" amaçlıydı. Yanıbaşındaki Kürt halkının kırımına gözlerini kapayan, ama "müslüman" Boşnak azınlığın haklarını savunmaktan geri durmayan şovlar bir kez daha inandırıcılıktan uzaktı.

RP, tüm diğer düzen partileri ve kadroları gibi yolsuzluk, rüşvet ve talan batağının tam da içerisindedir. Son dönemde diğer burjuva partileri ve medya da bu durumu bilinçli bir karalama kampanyasına dönüştürmüştür. Fakat düzenin bu kampanyalarla esas hedeflediği RP'yi batırmak değil, kitleler üzerinde etkisini iyice yitiren Kemalizmi tekrar etkili kılmaktır. RP'ye karşı yürütülen laiklik, Atatürkçülük propagandalarıyla Türkiye'de ve Kürdistan'da yürüttükleri kirli saldırılarına ideolojik zemin hazırlamaktır

K. Candan

Paralı eğitime son!

Ber Sabit Büyükbayrak Lisesinde okuyorum. Ülke genelinde işleyen soygun ve sömürü çarkı meslek liselerini fiili olarak sömürü alanları haline getirirken, düz liselerde de har(a)ç vb. yollarla toplanan paralar sermayenin gelir kaynaklarından biri olarak kullanılmaktadır. Eğitimin artık doğal bir parçası haline getirilen kılık-kıyafet zorunluluğu, disiplin cezaları, okuldan atmalar, ajanlaştırma çabaları vb.'nin yanısıra, bir de toplananan bu haraçlarla, işçi ve emekçilerin çocuklarının okudukları okullarda paralı eğitim doğrultusunda önemli adımlar atılıyor.

Buna örnek olarak okulumuzu vermek istiyorum. Her ay öğrencilerden aidat adı altında para toplanıyor. Toplanan bu paralarla okulun öğretmen kadrosunun dışında bulunan ve dışarıdan getirilen Fizik, Tarih, İngilizce, İnkilap ve Milli Güvenlik dersleri öğretmenlerinin maaşları ödenecekmiş. Oysa bu hiçbir biçimde öğrencilerin sorunu değil. Bu nedenle toplanan bu aidatlara karşı yoğun tepkiler var.

Bu da gösteriyor ki, burjuvazi işçi ve emekçileri sömürdüğü gibi, çocuklarının okudukları okulları da paralı hale getirmeye çalışıyor. İşçi ve emekçi çocuklarına üniversite kapılarının kapatılması yetmiyor, şimde de liselerdeki öğrenim hakkı gaspedilmeye çalışılıyor. Okulumuzda yaşanan durum bunun yalnızca bir örneğidir. Kendilerine dayatılan 100 bin TL'yi vermek istemeyen öğrenciler okul müdürünün hakaretine maruz kalıyorlar. Bu haraç ödenmediği takdirde öğrenimimize son verileceği tehditi gündeme geliyor.

Faşist sermaye düzeninin paralı eğitimine karşı mücadeleyi yükseltelim!

Yaşasın sosyalizm!

Ekimci bir öğrenci

Kürdistan'daki katliamlara sessiz kalmak, işlenen insanlık suçuna ortak olmaktır!

İşçiler, emekçiler;

Dostunu, düşmanını birbirinden ayırt etmeyi öğrenmelisin! Postallarla parçalanmış beyinlere basılarak hatıra fotoğrafları çekilen cesetler, tecavüze uğrayan genç kızlar, kadınlar, kimyasal gazlarla yanan çocuklar, kurşuna dizilen, yerinden yurdundan edilerek toplama kamplarına doldurulan yoksul Kürt köylüleri, onlar senin sınıf kardeşlerindir. Fabrikada, tarlada, yaşamın her alanında seninle birlikte sömürülen, baskı altında tutulan, tezgah başında, iş kuyruklarında seninle beraber ezilen emekçi kardeşlerindir. Kürt halkının eşitlik ve özgürlük taleplerini kana boğmaya çalışan, bu insanlık suçunu işleyen sömürgeci sermaye düzeni ise, seni de sömüren, açlığa sefalete mahkum eden, en küçük hak talebinde üzerine panzerlerle, polis coplarıyla saldıran, iki göz gecekondunu başına yıkan sınıf düşmanlarının egemenliği demektir. Seni Kürt halkına karşı, onun özgürlük mücadelesine karşı kışkırtanların suratına iyi bak! Orada sınıf düşmanlarının ve onların paralı uşaklarının yüzünü göreceksin! Sen sefaletin batağında debelenirken, sömürü ve yolsuzluklarıyla keyif çatarak ülkeyi yönetenler, iktidara hakim olanlar, yine aynı hırsızlar ve katiller şebekesi değil mi? Bugün Kürdistan'daki katliam ve soykırım senden kesilen vergi, emeğinin verilmeyen karşılığı, ödenmeyen maaşın, hergün yeni zam paketleri ile ekmeğinden koparılan dilimler sayesinde gerçekleşiyor. "Vatan, Millet, Eşkiya" edebiyatı yapan kirli savaş tacirleri sömürücüler ise, sadece ceplerini dolduruyorlar. Ama sömürgeci sermaye düzeni, sömürgeci emelleri için sadece ekmeğimizi değil, sadece insanlık onurumuz değil, canımızı da "feda" etmemizi istiyor. İnsanlıktan uzaklaştırılarak, tüm insani duyguları köreltilerek, birer ölüm makinası haline getirilen, kirli savaşa alet edilen gencecik askerler de emekçi halkın, yani senin çocuklarındır. Hiç işittin mi, gördün mü, beynine şırıngalanan şovenizm zehirini elinde tutan patronların, generallerin, bakanların, milletvekillerinin çocuklarının Kürdistan'da "vatan, millet için" savaşıp "şehit" düştüklerini? Hiç işittin mi, gördün mü?

Kardeşler;

Dün Kulp, Cizre, Şırnak köyleri yakılıp yıkıldı, insansızlaştırıldı. Bugün ise Dersim'de yeni bir 1938 soykırımı işleniyor. Önünde sadece iki seçenek var. Ya senden gaspedilen trilyonlarla kardeş Kürt halkına karşı uygulanan vahşete sessiz kalacak, işlenen insanlık suçuna ortak olacak, seni daha azgınca sömürmesi için burjuvazinin çürümüş düzenine kan ve can vereceksin. Ya da her türlü sömürüye karşı ayağa kalkacak, Kürt halkı üzerindeki baskılara, işlenen insanlık suçuna karşı sesini yükseltecek, onun özgürlük taleplerine destek verecek, Kürt halkı ile omuz omuza sömürgeci sermaye düzenine karşı kurtuluşun için savaşacaksın! Üçüncü bir seçenek yok! Sessiz kalmak onaylamaktır. İşlenen insanlık suçuna ortak olmak demektir. Sadece Kürt halkı üzerindeki katliamları değil, kendi sefaletini de onaylamak demektir. Bu insalık suçunu işleyenlerden hesap sormalısın. Halkların kardeşliğini, emekçilerin özgürlüğünün bayrağını, sosyalizmin kızıl bayrağını fabrikalarda, işyerlerinde yükseltmelisin. Tek kurtuluşun budur!

EKİM Topkapı Bölge Örgütü imzasıyla Kasım ayı içinde yayınlanan bildiriden...

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Sömürgeci devlet ve Türkler

Sömürgeci devlet Kürt halkının özgürlük mücadelesine yönelik PKK karşıtı propagandanın işçi ve emekçi yığınlar üzerindeki etkisinden belli ölçülerde memnundur. Bu propagandanın temelini "PKK'lıların bir avuç eşkiya olduğu", "Kürdistan'da kadınları, çocukları, masum insanları katlettiği" vb. oluşturmaktadır. Belli ölçülerde diyoruz, çünkü böylelikle özellikle metropollerdeki işçi ve emekçi kitleler, bu türden bir propagandaya inandırılmışlar ve devletin "PKK'nın işinin bitirilmesi için" kullandığı askeri çözüm dayatmacasını kabullenmişlerdir. Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesinde PKK'nın önderliği gözönüne alındığında, geniş kitlelerin bilinçlerinde PKK ve Kürt halkının mücadelesinin özdeşleşmesi olağandır. '80'li yılların sonuna dek Türkiye sol hareketinin PKK ile ilgili görüşlerinin de egemen ideolojinin bakışaçısından fazla bir farkı olmaması yalnızca devletin şovenist politikalarının işini kolaylaştırmıştır.

Tüm bunlara karşın Türk halkı devlete açıktan destek hiçbir zaman sunmadı. Askerlik sorunu gündeme geldiğinde bireysel kaçış yollarına başvurdu, torpil aradı, bulamadığında ise askere gitmek zorunda kaldı. Sömürgeci savaşın ölüm makinası olmayı kabullendi. Fırsat bulduğunda kaçmanın türlü yollarını denemekten geri durmadı.

Yakın zamana dek Kürt emekçi kitleleri açısından Kürt sorunu, "bir terör örgütünün devletle hesaplaşması" olarak algılandı. Bunun böyle olmadığı ise Türkiyeli devrimciler tarafından anlatılamadı.

Türk devleti Türk işçi ve emekçilerinin aktif desteğini almak için oldukça çaba gösterdi. Kimi zaman bir kaç faşisti görüntülü basınına çıkartarak, onlara gönüllü askere gitme şovu yaptırdı. Kimi zaman da asker cenazelerini kullandı. Bugün de etkili bir propaganda yöntemi olarak kullanmayı sürdürüyor. Yığınların sessizliğini bir şans kabul ederek Kürdistan'daki vahşi katliamlarını sürdürdü. Öte yandan da koyu bir sansür politikası uygulayarak gerçeklerin sızmasını engellemeye çalıştı. Kısacası, yığınları kirli savaşına ortak edemedi; yine de, susmanın onaylamak olduğu bilinciyle, barbarlığında sınır tanımadı.

Sömürgeci Türk devleti artık ne köy yakmaları gizleyebiliyor, ne de katliamlarını... Burjuva basın bile yer yer zorla "boşaltılan köylerden", "anti-demokratik uygulamalardan" sözediyor. Kaldı ki metropollere göçetmek zorunda kalan Kürtler vahşetin ve barbarlığın canlı tanıkları olarak işçi ve emekçi mahallelerindeki akrabalarının yanlarına sığınıyorlar.

Türk devleti tarihin en iğrenç suçlarından birini işliyor. İşçiler ve emekçiler bu suça ortak olmamalıdırlar. Gerekirse tüm bütçeyi feda ederim, diyerek savaş naraları atan Çiller, kirli savaşın faturasını işçi ve emekçilere ödetiyor. İşçiler, yalnızca bu savaş kitleleri daha çok sefalete sürüklediği için değil, her iki halkın kardeşçe yaşaması için de, sessiz kalmamalıdırlar. Ne Kürt halkı katliamlara layıktır, ne de Türk halkı açlık ve sefalete...

Sermaye devleti hain sendika bürokratlarını denetim altına alarak işçilerin olası direnişlerini daha baştan engellemenin tüm ön hazırlıklarını yapmıştır. Bürokratları kendi içki sofralarına davet ederken, ders olsun diye, Kürt halkının yaşadığı zulme duyarlı bir iki sendikacıyı da cezaevine atmaktan geri durmamıştır. Sendika bürokratları sermayenin katliamlarının aktif destekçisidir. Bir de bunun için tarih onları yargılayacaktır.

Kürt halkının haklı mücadelesine en anlamlı destek işçi sınıfından gelecektir. Genel grev-genel direnişin bayrağının dalgalandırılması çürümüş devlete esaslı bir tokat olacaktır. Yalnızca Kürt halkının özgürlüğü için değil, insanlık onurunun ayaklar altına alınmaması için de, sömürgeci Türk devletinin vahşetinin sessiz izleyicisi olunmamalıdır. Çünkü, başka bir ulusu ezen bir ulus özgür olamaz!